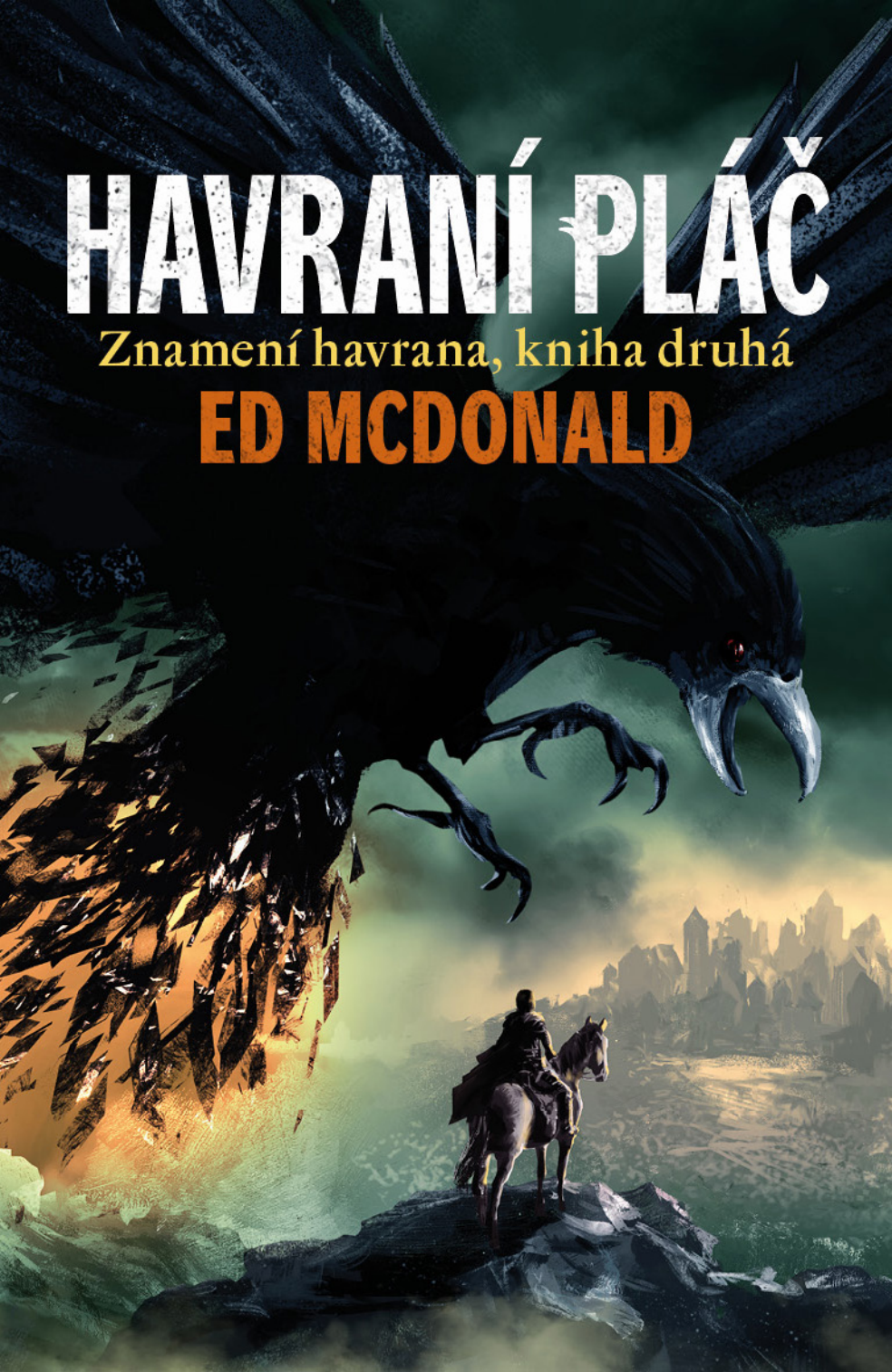

HAVRANÍ PLÁČ

Znamení havrana, kniha druhá

ED MCDONALD

Havraní pláč

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Ed McDonald

Havraní pláč – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ed McDonald

HAVRANÍ PLÁČ

Znamení havrana

KNIHA DRUHÁ

TALPRESS

Copyright © ECM Creative Ltd, 2018
Translation © 2019 by Ondřej Duha

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-696-7 tištěná kniha
ISBN 978-80-7197-724-7 e-kniha

Tahle je pro Kit.

ČERNÉ KŘÍDLO:
CO SE ODEHRÁLO PŘEDTÍM

Bezejmenní a Hlubocí králové spolu válčí déle, než si kdo pamatuje. Hlubocí králové usilují o zotročení lidí, které chtějí proměnit v raby –porobená, zmrzačená stvoření, která je uctívají. Krutí Bezejmenní, kterým jde jen o jejich prospěch a konečné vítězství, jim stojí v cestě.

Uplynulo už osmdesát let ode dne, kdy Bezejmenný známý jako Havraní spár vypustil Srdce prázdnoty proti blížícím se nepřátelským silám a vytvořil tím Strádání – jedovatou, záhadnou pustinu, kterou se potulují duchové a v jejíchž dunách číhají zmutované stvůry a kde vzdálenost ani směr nejsou takové, jaké se zdají být. Cestovat se jí dá jen pod vedením znalců, kteří umějí vyčíst kurz ze tří lun.

Ryhalt Galharrow je kapitán Černého křídla, kouzlem přinucený sloužit Havranímu spáru a pověřený úkolem vykořenit přívržence Hlubokých králů, zrádce a špehy. Když se snažil zachránit Elizabeth Tanzu, Spřádačku schopnou přeměňovat světelnou energii v magii, ženu, kterou před dvaceti lety miloval a ztratil, před útokem rabů, učinil strašný objev. Šídlův stroj, zbraň chránící hranice Strádání, byl bez energie, takže Hlubocí králové mohli bez obav přitáhnout se svými obrovskými armádami do války s Bezejmennými.

Galharrow a Elizabeth, spolu se šermířkou Nenn, navigátorem Tnotou a Elizabethiným bratrem hrabětem Dantrym, odhalili

pavučinu spiknutí vedoucí až do těch nejvyšších míst. Vládkyně Herono byla manipulována Shavadou, jedním z Hlubokých králů, a přestože Galharrow vládkyni porazil, bylo příliš pozdě. Šídlův stroj selhal a armáda rabů byla na pochodu.

V zoufalém boji našli tajemství, které umožnilo Bezejmenným porazit krále Shavadu a zachránit město, ale zaplatili za to velkou cenu. Při záchraně města byla zničena i Elizabeth.

Teď se však množí zvěsti o duchu, jenž přežívá v síti světla, přízraku zřídka spatřeném...

I

Levan Ost trval ve svém vzkazu na tom, abych přišel sám.

Když jsem se blížil k místu schůzky, hodiny se právě chystaly odbít čtvrtou. Noc měla nachový nádech, Rioque i Clada dorůstaly na bezmračné obloze. Rychle jsem krácel zimním chladem. V plášti s kápí. Ozbrojený. Ve střehu. Když jsem se s Levaniem Ostem setkal naposledy, pokusil se mě zabodnout rozbitou lahví. Ale to už bylo dávno. A popravdě řečeno jsem si to nejspíš zasloužil.

Zápach z kanálu mě přivítal tři ulice před tím, než jsem ho uviděl. Plavební cesta byla černější než olej, ulice kolem ní převážně opuštěné. Nikdo v tom smradu nechtěl žít. Valengradské kanály nikdy nebyly vhodné na plavání, ale po Obléhání jsme do nich naházeli všechny mrtvé raby, aby tam shnili. Zlá magie se nedá tak snadno odplavit a tahle otrávil i vodu. Po čtyřech letech si na ni stále uchovává vzpomínku.

Ost se chtěl setkat na bárce uvázané u mola v Kanálu šest. Byla to stará plavební cesta na západním okraji Valengradu, za řadami kasárenských baráků. Míjel jsem bárky naložené kamennými kvádry, které měly odplout na jih na nekonečnou stavbu obrovské přádelny fosu budované ve Stoce. Stovky tun zdiva ležely nízko nad páchnoucí hladinou a čekaly, až se stanou součástí Velevěže. Kanál šest nepatřil k těm nejhorším, ale jeho smrad mi i tak pronikl až hluboko do hrdla.

Zastavil jsem se v temných hlubokých stínech na rohu ulice. U břehů kotvily úzké čluny a bárky s pevně uvázaným nákladem. V minulém týdnu nás postihla dvě zemětřesení a nikdo nechtěl lovit vysypané kameny ze znečištěné vody. Tiše jsem se díval ze stínů a nechal minuty ubíhat. Netrpělivost se nevyplácí.

V černé vodě se nic nepohnulo. Světelné trubice slabě zářily a tiše hučely. Na molech nebylo po nikom ani stopy a bárky byly v noci temné a prázdné, jen z jednoho okénka kajuty vycházelo světlo. Kdysi to bývala zábavní bárka, ale ve výslužbě ji degradovali na nákladní plavidlo. Čtyřicet stop dlouhá, holá paluba. Divné místo na nastražení pastí, pokud šlo o tohle. Narovnal jsem si výstroj pod kabátem, ale když vstoupíte do pastí, zřídka záleží na tom, jestli jste ozbrojení. Bylo to Ostovo jméno, fakt, že jsme se znali z minula, co mě tam přivedlo samotného. Moji rekruti by se mračili a mrmlali by, kdyby viděli, že jsem hodil za hlavu opatrnost, kterou jsem do nich vtlučoval, ale ta pravidla platila pro ně, ne pro mě.

Zasunul jsem ruku pod kabát a natáhl kohoutek křesadlové pistole.

„Oste!“

Černá voda má slova pohltila, zploštila je.

Za vrstvou špíny se na skle objevil stín. Zaskřípěla odtahovaná petlice a dveře kajuty se otevřely. Proti světlu uvnitř se rýsovala pokroucená hubená postava.

„Kapitán Galharrow?“ zeptal se chraplavý hlas kuřáka. „Tak ti dneska říkají, ne? Nebyl jsem si jistý, jestli přijdeš.“

Levan Ost vypadal, jako by rok žil na omezených přídělech a pak se skutálel z kopce, možná víckrát než jednou. Jeho tělo mělo nepořádný, sflikovaný tvar, svaly pomalu prohrávaly bitvu s věkem. Plnovous měl dlouhý a prošedivělý, ale oči stále živé. Obličej měl posetý kulatými jizvami tam, kde ho napadli červi ze Strádání.

„Rád tě vidím, Levane,“ řekl jsem, ačkoliv to nebyla pravda.

„Pojď dál. Utíká mi teplo,“ řekl a podle toho, jak se zapo-

tácel, když se otočil, jsem poznal, že je opilý. S opilci jsem měl spoustu zkušeností.

Nezdálo se, že by představoval nějakou hrozbu. Jestli mě sem pozval, aby dokončil ten útok skleněným střepem započatý před dvaceti lety, připravil se na to dost špatně. Když jsem nastupoval na palubu, pomalu jsem uvolnil kohoutek pistole, ale nespustil jsem z něj palec.

Na rozdíl od nákladních člunů zaplňujících většinu dolů bývala tahle bárka kdysi luxusním říčním plavidlem, takovým, na jakých šlechta trávila příjemné večery. Pak přišly dluhy, nuda nebo zčernání kanálů a její majitel ji buď prodal, nebo přestavěl na převážení ovoce, aby dál vydělávala.

„Je na palubě posádka?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

Kajutu tvořila jedna prostá místnost dvanáct na dvanáct stop s několika rozvrzanými židlemi a staromódní olejovou lampou na háku ve stropě. Ost mi nabídl místo. Neposadil jsem se. Narovnal několik věcí na prostém stole, jako by nevěděl, co s rukama. Přeložený list papíru a lahev archivního vína, které nevypovídalo ani o bohatství ani o vytríbené chuti. Vedle ní stála ještě jedna, prázdná lahev. Další se válela u zdi. Na stole ležel široký meč s košovým jílcem zasunutý v pochvě. Nemyslel jsem si, že má Ost v úmyslu použít ho na mě, ale kdyby to zkusil, nebál bych se. Byl starý, z formy a opilý.

„Dlouho jsme se neviděli,“ řekl jsem tiše. V hluboké noci nás jakýsi primitivní strach ze tmy nutí dávat přednost tlumenému tónu.

„To ne,“ řekl Ost. „Neviděl jsem tě ode dne, kdy jsi bojoval s Torolem Manconem.“ Jeho hlas si zachoval svou sebevědomou hrubost. Sice to nikdy nedotáhl výš než na navigátora, ale to stačilo, aby si získal respekt a místo ve velitelském stanu. Nikdy mě neměl rád, protože byl prostého původu a já se narodil s modrou krví a upřímně řečeno jsem byl nafoukaný parchant.

„Pořád tě to žere?“

Ost pokrčil rameny.

„Vždycky jsem měl Mancona rád,“ řekl. „Uměl naslouchat, přestože se narodil bohatý jako princ. Připravil jsi mu ošklivou smrt, ale asi za to neneseš všechnu vinu. O ten souboj si kole-
doval.“

Nepřišel jsem oživovat minulost ani řešit staré křivdy.

„Napsal jsi mi, že máš informace důležité pro bezpečnost Valengradu,“ řekl jsem.

„Vino?“ zeptal se Ost. Poháry na stole byly tak ohmatané, že jsem měl nejspíš odmítnout, ale stejně jsem přijal. Nejsem z těch, co odmítnou špinavý pohár mizerného vína, bez ohledu na hodinu nebo situaci.

Ost přešel pohledem po mé uniformě. Viděl dlouhý, přiléhavý černý kabát, který mi sahal po kolena, s dvěma řadami stříbrných knoflíků. Viděl roztažená stříbrná křídla přišitá na ramenou. Kdysi jsem se zapřísáhl, že už tu uniformu nikdy neobléknu, ale čas, peníze a prestiž udělají lháře z nás všech a tohle byl kabát *mé* vlastní jednotky. Nechal jsem ho se dívat, zatímco sám jsem pil a čekal, až promluví.

„Vypadá to, že se k tobě život zachoval líp než k většině z nás,“ řekl nakonec.

„To záleží na úhlu pohledu.“

„Máš teď fajn flek u Černého křídla, ne?“ Náznak zatrpklosti. Služba u Černého křídla se dala těžko popsat jako fajn flek; pronásledování dezertérů, špehů, zrádců a zoufalců, do kterých Kult hlubiny zaťal své drápy, mi na oblibě nepřidala, a muset se zodpovídat Havranímu spáru nebyla žádná selanka. „Od Obléhání jsi na vzestupu, znova v oblibě. Zdá se, že ti princové hodili pytel zlata, abys tady udržoval pořádek, a polovina světa se tě bojí.“

„Špatný svědomí s sebou nese strach,“ řekl jsem. „Někteří lidé by se měli bát.“

Ost přikývl a přešel si rukou po pleši. Muselo mu být šedesát, možná víc. Hrdý muž. Ať potřeboval cokoliv, dával si s tím načas.

„Nechtěl jsem jít za tebou, ale jsi jediný, komu v tomhle můžu věřit,“ přiznal nakonec. Když někdo požádá muže, aby přišel sám a v noci, znamená to, že ho chce zabít, nebo že potřebuje něco, o co by se styděl požádat za denního světla. Zabít se mě nepokusil. Aspoň zatím.

„Mluv.“

„Kde začít?“ řekl Ost. Hodil do sebe zbytek vína, vycenil zaťaté zuby. „Do něčeho jsem se zapletl. Do něčeho ošklivého. Takovýho, za co bych mohl skončit na šibenici. Všechno ti povím. Ale chci dohodu.“

„Myslíš, že s tebou nějakou uzavřu?“

Ost pyšně vystrčil bradu. Neudělal jsem na něj dojem a už vůbec jsem ho nezastrašil. Putoval po Strádání čtyřicet let, mnohem déle než já. Zblízka jsem viděl tenké zelené žilky pod jeho kůží, slabá vlákna jeho zlé magie, která se v něm usadila. Viděl dulčáky a kvíky, bojoval s raby a viděl muže zmizet v oblaku kouře. Já byl jenom ošklivý chlap, v jehož vousech už začínaly vyhrávat šediny nad původní barvou.

„Nejde mi o mě. Jde o moji dceru a její dítě. Když si pustím pusku na špacír, budu vyřízený tak jako tak, ale moje rodina s tím nemá nic společného. Chci, abys jim pomohl zmizet, někam za území států. Do Hyspie nebo Iscalie. Někam, kde je nikdo nenajde.“

Ostražitě jsem ho sledoval a usoudil jsem, že mluví pravdu. Nevím, čím to je, ale děti pořád ještě umějí zabrnkat na těch pár zbývajících strun soucitu v mém nitru.

„Před čím potřebují ochránit?“ zeptal jsem se.

Bárka se začala pohupovat; nejprve mírně, pak silněji, až začaly rachotit okenice na oknech. Lahev vína s třesknutím spadla ze stolu, jak člun stoupl a klesl na náhlé vlně. Sklo pouličních světel se roztříštilo a nábřeží potemněla. Chytil jsem se stolu, abych se udržel na nohou.

„Krucí!“ vykřikl Ost, když ztratil rovnováhu a praštil sebou o zem. Několik příplášťů spadlo z věšáků a pohřbilo ho pod voskovým plátnem.

Země duněla a sténala. Něco vratkého v dálce, co nejspíš bylo něčím domovem, se s rachotem zřítilo. A pak to s posledním stonem skončilo, otřesy ustaly tak rychle, jak přišly. Ost ignoroval moji ruku a pomohl si na nohy sám.

„Třetí zemětřesení za týden,“ poznamenal jsem. Nelíbilo se mi to. Cokoliv neobvyklého je obvykle důvodem k obavám. Ale jak mi řekla Valiya, dokonce ani Černé křídlo toho s pohyby země moc nenadělá.

„Půjďme na palubu,“ navrhl Ost. „Mám chuť si zapálit a majitel bárky by se naštvál, kdybych to udělal tady.“

„Proč bydlíš na bárce?“

Ost pokrčil rameny. „Je to levnější než jinde, když člověk snese ten smrad.“

Venkovní vzduch byl mrazivý a ostrý. Clada začínala klesat za obzor a dělala místo Rioque, nachové světlo červenalo. Fosová světla v ulicích byla nastavena na třetinový výkon a jedno prskalo a prskalo kvůli špatnému kontaktu. Zapálil jsem dva doutníky a jeden jsem mu podal. Gesto porozumění, ne-li přátelství.

„Pol je nevinná,“ řekl Ost. „Nechce mě ani vidět, je mezi námi moc špatné krve. Ale hodně jí dlužím.“

Vypadalo to na férový obchod.

„Když mi dáš něco kloudného, postarám se, aby našla nový život v nějakém jiném městě.“

„To zní dobře,“ souhlasil Ost. Několikrát dlouze potáhl z doutníku. „Vzal jsem jeden kšeft. Práci ve Strádání, navigaci pro pár soukromých osob. Pověděli mi falešný jména, ale pravý cíl. Určitý místo, Tivenův dol. Znáš ho?“

Přikývl jsem. Bylo to místo s dokonale kulatými balvany vzdálené čtyři dny jízdy Strádáním. Zhruba tak daleko, kam až se v poslední době vydávaly naše hlídky.

„Byli dobře vyzbrojení, většina měla těžké kuše. Taky dobrou zbroj. Vzal s sebou dva Spřádače a nabízeli spoustu peněz – prakticky penzi. Tak mi došlo, že jedou vykopávat relikvie. Jasně, jasně, není to legální. Pašovat věci ze Strádání není

dovolený, ale sběratelé by za zlatou marku z Adrogorsku zaplatili tolik co za koně. Ty peníze, co slibovali, mohly Pol slušně zajistit.“

„A dál?“

„Takže. Vyjeli jsme a mně bylo hned jasný, že s těmi vojáky není něco v pořádku. První večer rozbili tábor a ani jeden z nich se nesmál. Ani jeden nežertoval. Jenom tam celý večer seděli tiše jako pěna. Ty i já víme, že ve Strádání toho moc k smíchu není, ale víš, co mě nejvíc vyvedlo z míry? Ani jeden se nebál.“

„Zkušený chlapi?“

„Ty by se měli bát ze všech nejvíc. Ve Strádání se nebojí jenom idiot.“ Ost to jméno vyslovoval s respektem, jako kdyby držel viklající se svíčku nad soudkem se střelným prachem. V tom jménu není žádná moc, ale jenom hlupák ho podceňuje.

„To je fakt.“

„Takže jsme dojeli do Tivenova dolu a tam byli rabové. Padl jsem na zem s pomyšlením, že jsme náhodou narazili na nějakou zbloudilou hlídku, jenže Spřádači na ně nevypustili svoji magii, dokonce ani, když jsem viděl, že je s nimi Zlatíčko. Muselo to být ono, i když bylo proměněný jako rabové a nic podobného jsem nikdy neviděl. Ksicht jako ryba, víš, ale rozhodně Zlatíčko. Dokonce mělo i kurevskej ocas, věř si tomu nebo ne. No a Spřádači si s ním šli promluvit. Po chvíli se vrátili a řekli, že jedeme zpátky. To bylo všechno. Jenom s ním dali řeč a vrátili jsme se.“

Kromě Hlubokých králů, kterým slouží, není jiné stvoření odhodlanější ničit lidský druh než Zlatíčko. I pouhá zmínka o něm stačí, aby většina vojáků sáhla po amuletu. Zlatíčko vládne mnohem větší mocí než naši vlastní kouzelníci, darem od svých strašných pánů.

„Co byli zač?“ zeptal jsem se.

„To nevím.“ Ost pokračoval pomalu, jako by mi ten detail unikl. „Pověděli mi falešný jména. „Modrák, Pikenýr, Čmoud – někdy zapomínali, jak si říkali předtím. Nepokoušeli se nic

vysvětlovat, jenom mi pořád opakovali, že na mě zpátky na Hranici čeká víc peněz, než budu v životě potřebovat. Opakovali to až moc často. Ale po tom, co jsem viděl, mi bylo jasné, že mě zabijou, jen co budou hradby na dohled. Jenže mě potřebovali, abych je k nim dovedl, jasný? Tak jsem se den od hradeb trhl. Nechal jsem je tam shnít. Možná tam venku umřou. Ale tolik štěstí většinou nemám.“

„Takže mi nemůžeš říct, kdo ty záhadný chlapi jsou?“

„Ne. Ale jestli se dostanou zpátky, můžu ti je ukázat. Tolik Spřádačů zas není.“ Otřásl se. „Jenže kdybych mluvil o jejich šéfovi, dostane mě. Nějaký emoce dali najevo jenom tehdy, když se o něm zmínili. Měli z něj hrůzu. O tom nebylo pochyb. A kdokoliv, kdo dokáže vyděsit Spřádače, spolehlivě vyděsí i mě. Jsem chodící mrtvola, Galharrowe.“

„V tom případě nechápu, proč nejsi na útěku.“

„Chystám se utéct, to mi můžeš věřit,“ řekl Ost. Potáhl z doutníku a trochu se zakuckal, když trochu kouře omylem vdechl. „Tak daleko, jak to jenom půjde. Třeba se mi podaří zmizet, kdo ví? Když už jsem vydržel tak dlouho.“ Opět několikrát potáhl, rychle a krátce. Děsilo ho o tom i mluvit.

„Tak kdo je ten Šéf?“

„Nejdřív chci dohodu, že se postaráš o Pol. Pak dostaneš jeho jméno.“ Mezi námi se vznášel kouř z doutníku, a jak se v něm zachycovalo fosové světlo, leskl se jako olej.

„Můžu zatahat za nitky, dostat tvoji dceru na loď do jedné ze západních kolonií. Pořád tam fňukají, že potřebují víc žen. Jestli bude tvoje informace užitečná, máš moje slovo.“

Byl jsem rád, že jsem mu v jeho posledním okamžiku mohl poskytnout trochu útěchy. Vypadal vděčně, i když mě pořád nenáviděl za to, že jsem zabil Torola Mancona.

Ostovo břicho explodovalo směrem ven. Palubu zaneřádily kousky vnitřností a kostí. Okamžik mi trvalo, než mi došlo, že ho někdo střelil. Potácel se po palubě a z břicha mu tekla malá řeka krve zahuštěná rozsekanými orgány. Ještě jednou na mě pohlédl, než záblesk nalevo ode mě ohlásil další výstřel. Nebyl

to plamen provázený třesknutím, jaký vyšlehne z muškety, ale něco jiného, cosi modrého a zlatého zároveň, provázeného čímsi jako úder hromu. Mezi Ostovými žebry se objevila druhá díra. Klesl na kolena, ústa dokořán, oči vytřeštěné.

Paže mě páčila na místě, kde mě škrábla kulka. Ta, která měla patřit mě.

Uviděl jsem je přicházet, když se Ost svalil mrtvý na zem. Dva muže na severním břehu, dalšího na jižním. Měli střelné zbraně, dva muškety, jeden něco s dlouhou stříbrnou hlavní. Ten namířil na mě.

Zalila mě vlna vzrušení z boje.

Vrhl jsem se dolů mezi dvě hromady beden na ovoce narovnaných na sebe. Práskla mušketa a kolem mě začaly přšet třísky a rozmašírované citrusy. Ti parchanti mě obklíčili. Sáhl jsem pod kabát a vytáhl obě křesadlové pistole, natažené a nabité.

Uslyšel jsem hlasy blížících se zabijáků a riskl pohled ven. Měli jednoduché masky z plátěných pytlů s vystřiženými dírami pro oči. Jejich vojenské kožené kabáty byly běžné k vidění, ale ta zbraň se stříbrnou hlavní ne. Byla to zábleskovka, přenosný fosový kanon, už dávno překonaný mušketami. Nečekal jsem, že jednu z nich ještě někdy uvidím. V armádě se zábleskovky nepoužívaly už padesát let. Kdo byli ti lidé? Jediný pohled na Osta potvrdil, že ten už mi nic nepoví.

Byl jsem tam sám a neměl jsem kam utéct. Tři zabijáci se střelnými zbraněmi se stahovali kolem své kořisti.

Situace na prd.

Hlasům tlumeným pytli nebylo pořádně rozumět. Pokusil jsem se posunout ke kajutě, zábleskovka zakvílela znovu a mě zasypaly třísky z rozštípané bedny. Zůstal jsem na místě.

„Jsem kapitán Černého křídla Ryhalt Galharrow,“ křikl jsem. „Hodte dolů svoje zbraně a vzdejte se, nebo jste z nařízení státu kurva mrtví!“

Opět jsem uslyšel tlumené hlasy, ale nezdálo se, že by se někdo chtěl vzdát.

„Vzdej se ty a ušetříme tě,“ zavolal zpátky jeden z mužů. Hlas měl monotónní, prostý emocí.

Nemohl jsem vyskočit na břeh. Na obou stranách kanálu byli muži a já jsem velký, snadný terč, i když nejsem zrovna plný laciného piva a ještě lacinějšího vína. Jestli byl některý z nich aspoň trochu dobrý střelec, útěk ulicí bych také nepřežil. Čas nebyl na mé straně, a jakmile by mě jeden z nich dostal na mušku, bylo by po mně. Promyslel jsem si to a pak jsem zvolil jedinou zbývající možnost. Přikrčil jsem se a počítal: *Jedna, dvě, tři. Teď.*

Vyskočil jsem, namířil pistole na obě strany, vypálil, zahodil je a utíkal k zábradlí bárky. Zábleskovka opětovala palbu, právě když jsem se pokusil o ladnou šipku, ale místo toho jsem sebou jen plácl břichem napřed do páchnoucího kanálu. Prorazil jsem palec silnou pružnou vrstvu hnusu na hladině a potopil se do inkoustu pod ní.

Chlad mě udeřil do hrudi jako perlík. Řezavý, mrazivý jako v nejhlubší zimě, zcela temný. Skočil jsem tam s plícemi plnými vzduchu, ale jakmile mě obklopila ta ledová černota, věděl jsem, že to nebude stačit. Kopal jsem, snažil se otočit a náhle jsem neměl ponětí, na kterou stranu jsem obrácený. Voda byla trochu moc vazká, omáčka z hnijících mrtvol rabů a ozvěny zlé magie.

Kde bylo nahoře? Otevřel jsem oči, ale kalná voda mě v nich páčila, tak jsem je zase zavřel, vši silou jsem vykopl a pomyslel si *duchové kurevskýho milosrdenství, byla by to kurevská potupa umřít takhle*. Uhodil jsem se o něco do hlavy, možná o bárku, možná o břeh. V jednom okamžiku to tam bylo a pak to bylo pryč, ať jsem kolem sebe šátral sebevíc.

Vzduch. Považujete ho za samozřejmost, dokud nezmizí. Pak byste vyměnili všechno, co jste kdy vlastnili, za jediný nádech. Můj hrudník na mě řval a nemohl jsem mu to mít za zlé.

Ze všech stran mě svíral chlad. Tíha vody mě tlačila ke dnu.

Slepý, divoce máchající rukama, přesvědčený, že mě provrtá kulka, jakmile vystrčím hlavu do nočního vzduchu, jsem před

zavřenýma očima začal vidět tančící hvězdičky. Do nohy mi narazilo něco tvrdého a já se přestal starat o to, jestli mě stělí. Cokoliv bylo lepší než se zadusit tím jedovatým slizem.

Vykopl jsem nohama a narazil hlavou do tvrdého, plochého povrchu. Tím směrem bych se ke vzduchu nedostal, ale nena-mířil jsem si to ani ke dnu kanálu. Byl jsem pod něčím lapený. Pod bárkou. Plíce se mi svíraly v křeči, jak se mě snažily udržet při vědomí. Hrudník se mi propadal dovnitř, žebra hrozila, že prasknou a probodnou mi vnitřnosti a já zemřu potupnou tichou smrtí mimo dohled lidí i duchů.

Moje ruka zachytila okraj. Instinktivně jsem se vytáhl nahoru, skrz špínu do čistého vzduchu.

Prorazil jsem hladinu a vděčně zalapal po dechu.

Plíce jsem měl v jednom ohni, ale ještě jsem nebyl mrtvý.

Byl jsem v temné místnosti, do které škvírou kolem dveří pronikalo slabé světlo. Oči mě pálily, zlá magie unikající z mrtvol rabů štípala jako nehašené vápno. V hrdle jsem cítil pachů Strádání připomínající nemoc, sůl a utrpení, zatímco jsem se zmateně rozhlížel po té úzké díře, dokud mi nedošlo, že jsem nějak proplaval pod bárkou a čirým štěstím se vytáhl nahoru do záchodu v jedné z kajut. Bývalý majitel byl moc nóbl na to, aby kadil přes zábradlí jako každý rozumný člověk. Nikdy jsem nebyl tak vděčný za to, že jsem po krk v hajzlu.

Vytáhnout se z vody nebylo snadné. Byl jsem silný parchant, ale taky velký a těžký, díra byla moc malá a voda mě nechtěla pustit. Ta černá špína se mě držela jako veliká slizká pijavice a nemohl jsem se jí zbavit, dokud jsem si nerozepsal kabát a nenechal ho sklouznout dolů do tmy. Trocha štěstěny byla stále se mnou: meč jsem měl pořád v pochvě a s ostrím v ruce jsem se nikdy nepovažoval za ztraceného.

Neměl jsem času nazbyt. Ost byl mrtvý, ale ti parchanti, co ho zastřelili, rozhodně věděli, o čem to kurva mluvil. Museli taky předpokládat, že když jsem se nevynořil, zdechl jsem v kanálu. Mohl jsem se ukrýt. Nepozorovaně se vytratit. Ale havran vytetovaný na mé paži na mě netrpělivě zíral. Havraní

spár by mi uvařil krev žilách, kdybych nechal takhle velké spiknutí bez povšimnutí. Spřádači vyjednávající se Zlatíčky. To bylo nemyslitelné. A i když mě teď nějaký čas nechával bez povšimnutí, za žádných okolností nechcete zklamat čaroděje, který dokáže rozpustit horu. Přišel čas se pohnout. Čas na odpovědi.

Za záchody bylo skladiště, věnce sušených klobás pověšené pod střechou, narovnané bedny s moukou, jenom jedna cesta ven. Naslouchal jsem, a když jsem nic neslyšel, pootevřel jsem dveře a vykoukl do další místnosti. Žádné hlavy v pytli. Prošel jsem jí tak kradmo, jak jen to mých promočených tří sta liber dokázalo, a vyhlédl ven. Ti s pytli na hlavách stáli okolo Osta na široké palubě bárky, uvolněně, se zbraněmi pověšenými na ramenou. Nepředpokládali, že bych se z té obsidiánové kejdy dostal.

„Skopneme ho do vody,“ řekl jeden z nich. Nářečí Hranice, slepenec všech známých jazyků spojených v něco jedinečného. „Dostaneme ho pod člun. Když tam pár hodin zůstane, nikdo ho už nepozná. Tahle voda sežere všechno.“

„Myslel jsem si, že ten velký chlap bude víc bojovat,“ poznamenal další. Jiný přízvuk. Tvrdý, městský. Lennisgrad.

„Jsem rád, že nebojoval.“

Byli tři a já byl sám; špatný poměr sil. Nebojuju předem prohrané bitvy. Svůj díl hrdinských skutků jsem si už odbyl a jediné, co mi z toho zůstalo, je píchání v noze při každém poklesu teploty a nikdy nekončící bolest hlavy. Ale Ost toho stačil říct dost, aby ve mně vzbudil obavy, skutečné obavy, a tihle muži byli jedinou stopou vedoucí ke Zlatíčku a hrozbě pro Hranici. Jako každý hazardní hráč vím, že když stojí štěstí při vás, je dobré se ho držet.

Překvapení je mocná zbraň. Když se ponoříme do bublin klidu, začneme být pomalí. Zabijácký instinkt v našem mozku se vypne a rozhodování o tom, zda utéct nebo bojovat, se zkomplikuje. Tihle muži nebyli profesionálové. Možná prospěcháři. Měli městské meče, ty tenké věci s fešáckými jílcí,

kteřé udělají dojem na večírcích, a ostřímí, jimiž se nedá krájet ani sýr. Pochyboval jsem, že na některého z nich někdy zaútočil velký, vzteklý, odhodlaný chlap s krátkým mečem v ruce.

Všechno je jednou poprvé.

První z nich právě shodil Ostovo tělo do černoty, když mě uviděl a začal křičet. Jeden s pytlem na hlavě popadl mušketu pověšenou na rameni a skoro ji stačil namířit, když jsem ho přesekl od ramene po bok. Byl mrtvý dřív, než se oba kusy připojily k Ostovi v kejďě. Druzí dva zaútočili a já šel po tom bližším. Zahodil vystřelenou mušketu a tasil souborový meč s úzkým a špičatým ostřím. Udělal výpad a jiskry ozářily pytel místo obličeje, ale nedokázal přetlačit moji těžší čepel a já odmrštil jeho meč z cesty a zadním ostřím jsem mu usekl ruku v zápěstí. Zařval, zapotácel se dozadu, zakopl o smotané lano a následoval prvního muže přes okraj.

Kanál ho dorazí. Otočit se, zabít, zaútočit, bojovat a nezarazit se kvůli ničemu méně zásadnímu než nádech. Poslední z nich seskočil z břehu. Obrátil jsem se a uviděl, že znovu nabíl zábleskovku, když jsem si byl zaplavat, a teď natáhl páku a dívá se na mě podél stříbrné hlavně, kolem nádržky na fos a trčících měděných drátů. Na tu vzdálenost nemohl minout.

Kruci.

Dostal mě. Mohl mě vyřídit jediným výstřelem. Do hlavy, do srdce. Kdyby se mu to nepodařilo, mohl bych se k němu dostat a přinutit ho zaplatit. Klidně se na mě díval, bez vzteku nebo paniky v očích, a já uslyšel cvaknutí spouště.

Z nádržky na fos připevněné na zbrani se ozvalo pronikavé zavytí. Na zlomek úderu srdce jsem ve tmě za ním zahlédl nějakou postavu: obrys ženy zářící v plamenech, černou siluetu v ohni. A pak nádržka zábleskovky vybuchla planoucím, syčícím měsíčním světlem. Jiskry se rozlétly třicet stop na všechny strany. Zakryl jsem si obličej rukou a přikrčil se, zatímco mě zasypávaly uhlíky, tisícovka vos syčících při bodnutí.

Když ohňostroj zhasl, rozhostil se nad kanálem mír narušený jen štěkáním vzdálených psů stále vyplašených zemětře-

ním. Byl jsem ožehnutý a v plicích mě páliło, jako bych vdechl roj včel, ale byl jsem pořád naživu.

Po muži, jenž spadl do vody, nebylo ani stopy. Asi nebyl moc dobrý plavec.

Ženu ve světle také nebylo nikde vidět. Stále jsem ji měl před očima, dokud jsem nezamrkal, a pak byla pryč a já zůstal na pochybách, jestli jsem vůbec něco takového viděl.

Ne. Jistě že ne. Přání otcem myšlenky, nic víc.

Muž, jehož zbraň selhala, vydával poslední zvuky ve svém životě. Nejspíš nechápal, co se právě stalo. Zábleskovky byly nestabilní zbraně s jemným pojistným ventilem, který reguloval fosovou energii při výstřelu. Když tenhle systém selhal, následky byly ošklivé. V tomhle případě vybuchla ocelová nádržka a zasypala ho doběla rozžhavenými šrapnely, které mu rozsekaly tělo, takže teď krvácel z tuctů hlubokých ran.

Vydal několik zoufalých zvuků. Pak byl mrtvý a v nastalém tichu bylo slyšet jen sípání mého těžkého dechu. Začínal jsem být z formy jako mrtvý Levan Ost. Ale na druhou stranu, právě umřeli čtyři chlapi a já pořád stál na nohou.

Vyskočil jsem na břeh a podíval se dolů na zohaveného, zmasakrovaného muže, jenž vložil důvěru do světla a byl za to potrestán. Stáhl jsem mu pytel z hlavy. Divné. Byl mi povědomý. Obvyčně vypadající chlapík s hnědými vlasy a knírem, jehož jediným poznávacím znamením bylo mateřské znaménko pod levým okem. A přesto jsem si byl jistý, že ho znám.

A pak jsem si vzpomněl. Před třemi týdny jsem ho zabil.

2

Devlen Maille strávil většinu života chovem prasat na farmě někde tam, kde je spousta bahna a málo peněz. Pak přišla manželka a s ní karban, pití a rvačky. Bylo spravedlivé říct, že Devlen byl hnusný parchant už před tím, než si uvědomil, že manželčini příbuzní plánují hodit ho do studny, a byl pořád parchant, když utekl na Hranici a začal se živit vytíráním podlah v přádelně na fos. Stálá práce, ale plat jen o málo větší než ten prasečí trus, před kterým utekl. Takže když mu jeden odvážný šmelinář navrhl, že zaplatí jeho dluhy, když ukradne bateriové cívky a dá mu je, aby je prodal na černém trhu, Devlen Maille po té šanci skočil. Moji agenti ho chytili při činu, bránil se zatčení a já ho zastřelil.

Nikdo po něm netruchlil, když jsem ho zabil poprvé, a hodně jsem pochyboval, že po něm někdo bude truchlit napodruhé. Jasně jsem si pamatoval, jak jsem ho zastřelil, a stejně jasně jsem si vybavoval, jak moji chlapi přivázali jeho tělo na vozík. Takže mě překvapilo, když se teď on pokusil zastřelit mě.

Říční voda páchla a srážela se mi na oblečení, když jsem kapal ulicemi a pak dobrou půlhodinu obracel naruby žaludek v uličce za kanceláří Černého křídla. Během Obléhání jsem odvedl kus práce a poté, co viděli Valengrad skoro zničený, si princové konečně uvědomili, že dostatečné financování jak citadely, tak Černého křídla by mělo být na jejich

seznamu priorit výš. Díky penězům, které mi hodili k nohám, jsem si teď mohl dovolit slušný dům, za kterým se dalo nerušeně zvracet.

„Vypadáte pekelně, šéfe,“ řekla Meara zívající za stolem. Patřila k mým nejlepším vránám, jak se říkalo agentům Černého křídla, byla to největší ženská, s jakou jsem se kdy setkal, a zcela vyplňovala prostor za ním. „Našel jste svého člověka?“

„Našel. Už je tady někdo další?“

„Ještě není ani šest, šéfe,“ řekla Meara. Jestli měla nějaké otázky ohledně toho, proč jsem promočený za suché noci nebo co to tak strašně smrdí, měla dost rozumu, aby si je nechala pro sebe. „Zatím největší zemětřesení, co? Hodiny v chodbě spadly a rozbily se.“

Našel jsem nejsilnější kafe, které tam bylo k mání, vylepšil ho brandy a pokusil se zahnat pachů z kanálu. Byla tam pořád, za mýma očima, chemická, kyselá a hnilobná. Dopil jsem kafe a zakrátko se vrátil do uličky, abych se podíval, jak jde ven.

Ulice byly stále temné. V téhle části města nebyl rozvedený fos a nikomu se nechťelo financovat rozsvěcení starých lamp. Líbilo se mi tam potmě. Nepřítomnost fosových trubíc byl jedním z důvodů, proč jsem se v téhle části města usadil.

V těch několika minutách mezi tím, než jsem se vypoťácel ven a než jsem přestal zvracet provazce mastného slizu, někdo přilepil na dveře ústředí žlutý leták. Duchovní nesmysly prohlašující, že spatření Jasné dámy ohlašuje nový věk spravedlnosti a svobody. Někteří lidé v tom světle zahlédli zjevení, nebo to aspoň tvrdili, a připojili k nim obvyklé sliby. Pro tyhle náboženské pošuky nebyla žádná hodina nevlídná a byli v té době všude. Rozhlédl jsem se ulicí po pachateli, ale nikoho jsem neviděl, jen ty žluté letáky nalepené na všech dveřích. Strhl jsem ho, zmačkal a zahodil. Nehodlal jsem tyhle nesmysly pustit do své kanceláře, i kdyby nám na záchodě došel papír.

Bylo jasné, že ten zápach sám od sebe nezmizí, tak jsem zatopil v kuchyni a naplnil plechovou vanu. Byla určená na

nádobí a pro mě komicky malá, ale lepší než nic. Vydrhl jsem si hlavu mýdlem, pokusil se vypláchnout si oči a voda rychle zčernala a na hladině se udělal mastný film. Ta zlá magie, kterou Hlubocí králové vkládali do rabů, se nějak dokázala vsáknout i do mě. Nemohl jsem poznat, jestli tu nevolnost vyvolala magie nebo moje reakce na ni, ale radši jsem si představoval to druhé. Moje služka Amaira mi připravila čistou uniformu, předpokládala, že budu pracovat do noci a zase přespím v kanceláři. Měl jsem velký dům, který jsem však navštěvoval jenom zřídka, v kanceláři jsem se cítil víc jako doma. Amara správně odhadla, že před rozbřeskem skončím zase tam. Třeba nebyla úplně beznadějný případ.

Rozbřesk se ještě nerozšířil po obloze, ale Černé křídlo urazilo od Shavadova prokletého útoku na Valengrad dlouhou cestu. Moji muži se střídali ve službě čtyřadvacet hodin denně, tak jsem poslal čistící čet, aby si poradila s tím bincem u Kanálu šest. Jejich úkolem bylo odvézt těla, nebo aspoň to, co z nich zbylo, do márnice k prohlídce. Mrtví muži toho moc nenamluví, ale jestli si je ocejšovali Hlubocí králové, přijdeme na to.

Zvoral jsem to. Měl jsem vzít jednotku s sebou. Dovolil jsem, aby můj úsudek zatemnila sentimentalita, a skoro jsem umřel. Ost byl součástí mé minulosti a tu jsem raději nechával uzavřenou. To, za co jsem se styděl, jsem ukrýval i před sebou, protože to nemělo nic společného s mužem, který se ze mě stal. Nemohl jsem si znovu dovolit do toho zabřednout. Nebyl jsem tak mladý, jak jsem býval, a měl jsem zodpovědnost, lidi, kteří na mě spoléhali. Musel jsem být chytřejší.

O něco čistší a znovu oblečený jsem se posadil za svůj stůl a smetl z něj včerejší papírování. Staré drby, nepodložená hlášení. Uplynuly už týdny, co přišlo něco seriózního. To byl možná důvod, proč mě ti s pytli na hlavách zaskočili nepřipraveného.

Byl jsem vyčerpaný a musel jsem pořád plivat do kbelíku, ale když uplynuly dvě hodiny a kafe vystydlo, začal jsem se

zase cítit jako člověk. Luxusní kancelář se stěnami obloženými tmavým dřevem, koženými křesly a starými dobrými olejovými lampami prospívá duchu. Nebo to možná bylo tím brandy. Obklopujeme se luxusem, jako by bohatství dokázalo na nějakou dobu zahnat starosti skutečného života. A možná to opravdu dokáže.

„Vypadá to, že jsi měl drsnou noc,“ řekl jsem, když vstoupil Tnota. Na člověka, který uměl navigovat ve Strádání lépe než skoro kdokoliv jiný, měl nejhorší disciplínu ve státech. Košile mu lezla z kalhot a smrděl jako pivovar. Svalil se do jednoho z těch čalouněných křesel s výrazem člověka sužovaného tím nejhorším sebezaviněným utrpením.

„Vypadá to, že ta tvoje byla horší,“ opáčil.

Vyměnili jsme si zážitky. Já byl zabíjet, on byl pít. Obvyklý stav věcí, i když v poslední době jsem častěji vydával rozkazy, než se rozháněl mečem. Tnota se chytře proměnil z navigátora v moji pravou ruku, což byla ironie, protože on tu svoji neměl.

„Zase jsi nespal,“ řekl. „Máš ten skelný pohled. Potřebuješ postel.“

„Vyspím se dneska v noci,“ slíbil jsem.

„Tohle tvrdíš každý den a v polovině případů lžeš,“ nenechal se odbýt Tnota. „Velkej pes říká,“ začal, ale do řeči mu skočilo jeho vlastní zívnutí, takže jsem byl prozatím ušetřen moudrosti posvátného psa.

Otrásl jsem se, přestože v krbu plál oheň. Jestli si pro mě skrz podchlazení při plavání hodlala přijít smrt, byl jsem připravený nakopat ji do koulí.

Valiya přišla do kanceláře promočená a zmrzlá. Mračila se, jako by ji obloha nějak osobně urazila, a kdybych byl obloha, uprchl bych do kopců. Vtrhla do kanceláře se stejnou energií, s jakou se řtila životem: přírodní živel netolerující neschopnost, napravující všechno, co nižší tvorové zvorali. Podařilo se jí dokonce vnést do místnosti nádech kultivovanosti, když opatrně všela těžký přšiplášť na věšák před krbem. Polovinu obličeje jí zahalovala vlna kaštanových vlasů, což nebylo na

škodou, protože to byl obličej, který mohl leckoho vyvést z míry. Bylo jí přes třicet, ale vypadala lépe než většina žen o deset let mladších, nebo jsem ji tak aspoň viděl já. Když se před třemi lety objevila, prohlásila, že povede tenhle podnik lépe, než by to dokázal kdokoliv jiný, a od té doby každodenně dokazovala, že nepřeháněla. Teď v podstatě řídila nejen kancelář, což byla její práce, ale i moji síť informátorů, což její práce nebyla. Nevyplatilo by se snažit se jí v tom bránit.

Valiya si vytřásla z rozcuchaných vlasů vodu.

„Příšerně to tady smrdí,“ prohlásila zamračeně.

Pověděl jsem jí, co se stalo, a požádal ji, aby zjistila, kde skončilo tělo Devlena Maillea poté, co jsem ho prvně zabil. Kdyby se mi podařilo přijít na to, jak vstal z hrobu poprvé, možná by mi to pomohlo zjistit, jak v něm mohl skončit podruhé.

„To je ale blbec,“ řekla. „Jak se někomu může podařit nechat se zabít dvakrát stejným člověkem? Nech to na mně, Ryhalte.“ Zapsala si podrobnosti a probodla mraky káravým pohledem, když znovu vycházela ven do slábnoucího deště.

„Tak vy si už tykáte?“ zeptal se Tnota.

„Ty mě taky neoslovuješ ‚kapitáne‘,“ odsekl jsem. To bylo však něco jiného a oba jsme to věděli.

„Je moc časně na skleničku?“ otázal se Tnota.

„Je,“ odpověděl jsem. Snažil jsem se bránit našim nejhorším zlozvykům. Z pití jsem byl ospalý a teď jsem neměl na spánek čas. „Podívej. Co si myslíš o tomhle?“

Vytáhl jsem zbytky zábleskovky, kterou upustil ten s pytlek na hlavě, a položil je na stůl. Tvarem připomínala mušketu, měla pažbu, hlaveň a spoušť, ale byla to mnohem složitější zbraň. Nádržka na fos měla vývod do komory s kulemi, kde malá dávka světla odpálila výstřel. Skoro celá nádržka chyběla a pažbu hodně poškodil výbuch, ale dlouhá stříbrná hlaveň zůstala skoro nedotčená. Do oceli byla vyražená značka výrobce, stylizované písmeno F.

„Tyhle krámy by měly zůstat v muzeu,“ řekl Tnota. „Moc

drahý a nebezpečný na to, aby se z nich vyplatilo střílet, když už jsme měli zbraně na prach. Fos není lacinější ani moc stabilní.“ Prohlédl si ji, prostudoval mechanismus spouště a hlaveň. „Značku výrobce nepoznávám. Musí to být nová dílna,“ řekl nakonec.

„To nedává smysl. Mušketa je po všech stránkách lepší zbraň. Mnohem méně hrozí, že tě roztrhá na kusy.“

„Byl to idiot, když používal něco takového,“ usoudil. „Fos by se měl nechat Spřádačům. A podívej se, co se stalo jim, popálil je jejich vlastní výtvor.“

„Jsem si jistý, že by s tebou ten chlap, co sám sebe vyhodil do vzduchu, souhlasil.“ V duchu jsem si prošel, co jsem si pamatoval z rozhovoru s Ostem. „Ost říkal, že se jeho zaměstnavatelé setkali se Zlatíčkem. U Tivenova dolu. Proč se šli tam?“

Tnota si promnul svoje ranní strniště, světle šedé proti jeho snědé pleti.

„Tivenův důl není snadnej cíl na navigaci. Je malej a kompas se kolem něj otáčí jako ručičky hodin. Bylo by to dobrý soukromý místo pro schůzku. Vrtá mi ale hlavou, co by nepřátelé pohledávali tak blízko, kdyby neměli něco za lubem.“

„Nemají armádu, aby mohli zase zaútočit na Hranici,“ řekl jsem. „Šídlův stroj je připravil o bojeschopnost.“

Nezdálo se, že to Tnotu uklidnilo.

„Jo. Ale lepší pocit kvůli tomu nemáš, že ne?“

„Už přišel ranní kurýr, pane kapitáne,“ oznámila zveselá Amaira, když vtančila dovnitř a položila mi na stůl stoh hnědých obálek. Osířela během bitvy o hradby, stejně jako mnoho dětí po celém Valengradu. V měsících po proražení Obléhání jsem cítil povinnost dát alespoň několika z nich práci. Jedno po druhém odcházely bez rozloučení, umíraly nebo se jim prostě nedalo věřit. Amaira zbyla ze všech těch sirotek v Černém křídle jako poslední.

„Je tam něco, co mi udělá radost?“

„Pozvání od majora Nenn. Chce, abyste s ní šel do divadla.“

„Poslala zase něco i pro tebe?“

„Dneska ne.“ Znělo to zklamaně. Nenn si to děcko oblíbila a něco mu přinesla pokaždé, když se vrátila ze Strádání. Amairina rozrůstající se sbírka různých zvláštností zahrnovala dlouhý prst se čtyřmi články, který se sám od sebe plazil, kámen, který křičel, když jste ho hladili, a nezníčitelnou kobytku neustále ztuhlou uprostřed skoku. Veteš ze Strádání, ale neviděl jsem v ní problém, dokud holka něco z toho nesnědla.

„Možná je to dobře.“ Začal jsem se probírat dopisy.

„Můžu jít do divadla s vámi, pane kapitáne?“ zeptala se Amaira.

„Na divadlo nemám čas,“ odsekl jsem. Cítil jsem, jak se noční úsilí a nedostatek spánku spojily a buší mi v hlavě. Potřeboval jsem víc kafe. A měl jsem toho na práci příliš mnoho, než abych si teď mohl odpočinout.

„Ale je to hra o Obléhání,“ protestovala Amaira. „Slyšela jsem, že tam mají loutku, co vypadá jako Shavada. Uvnitř jsou muži na chůdách a pohybují s ní tyčemi.“

Tnota se přerývaně zachechtal. Odložil jsem papíry a změřil si ho pohledem.

„Dalo jim pořádně zabrat, než sem ten krám dotáhli. Pochybují, že někdo z těch kurevskejších herců vůbec slyšel vytí Strádání, než je sem poslali.“

„Kurevský herci!“ uchichtla se Amaira.

„Dej si pozor na pusu!“ vyštěkl jsem.

„Ano, pane kapitáne.“ Zaváhala. „Jste v pořádku, pane kapitáne? Nevypadáte dobře. Nechcete, abych vám přinesla pár vajec? Nebo víno?“

Měla pravdu. Vůbec jsem se necítil dobře a bylo to horší než pouhá únava. Na únavu jsem byl zvyklý. Většinu noci jsem si musel vystačit se čtyřmi hodinami a někdy jsem nespal vůbec.

Zamrkal jsem a znovu se probral, když jsem si uvědomil, že někdo mluví.

„Váš syn včera zase usnul opilý na schodech,“ řekla Amaira škrobeně.

Můj syn. Samozřejmě to můj syn nebyl. Byl to starý chlap v dětském těle a jmenoval se Gleck Maldon. Býval druhým nejlepším Spřádačem své generace, než ho Shavada proměnil do podoby Zlatíčka. Pak jsem mu ustřelil polovinu obličeje, takže bylo fér říct, že jsem se za něj cítil tak nějak zodpovědný. Vypadal jako dítě a lidé měli sklon moc se mě nevyptávat, takže falešné otcovství byl dost dobrý důvod, aby se potloukal kolem.

„Uložil ho někdo do postele?“

„Ne. Odmítal se pohnout. Pak se poblíkal na koberec. Nevím, kde je teď.“

Pokrčil jsem rameny. Dělal si, co chtěl, a kašlal na to, co si o tom myslím. Amaira, uklidněná tím, že to na něho praskla, odkráčela s radostnou energií, jakou může mít jenom nezkažené dítě. Tvrdila, že jí je čtrnáct, což znamenalo, že jí bylo nejspíš dvanáct.

„Fakt nevypadáš dobře, šéfe,“ poznamenal Tnota. Už mě to unavovalo poslouchat. Pohlédl dolů na své vlastní papíry, jako to dělal pokaždé, když se chystal říct něco, o čem věděl, že se mi to nebude líbit. „Možná by ses měl trochu prospat.“

Měl pravdu, ale nemohl jsem. Ze stejného důvodu, proč jsem v kanceláři nedovoľoval fosové světlo. Věděl jsem, co na mě čeká ve tmě. Věděl jsem, že když zavřu oči, uvidím ji ve snech. Natáhne ke mně ruce jako pokaždé. Polapená ve světle. Bude mě prosit o pomoc. A já natáhnu ruce k ní a naše prsty sebou proklouznou, jako by byly z kouře.

3

„Jak moc to bolelo?“ zeptala se Amaira. Seděla u stolu naproti mně a prohlížela si moje předloktí, zatímco jsem jedl chleba s vepřovým bůčkem.

„Co?“

„Ta tetování,“ řekla. „Jak moc to bolelo?“

„Jako když do tebe někdo píchá jehlou, znova a znova,“ odpověděl jsem. „Přesně tak to bolí. Ty nemáš nic na práci?“

Amaira se nad tím zamračila.

„Hm,“ řekla, ale nezdálo se, že by chtěla vstát.

„Ať tě ani nenapadne nechat se počmárat,“ varoval jsem ji. „Na to jsi moc mladá. Kdybych zjistil, že tě někdo potetoval, mlátil bych ho přes uši, až by je měl uvnitř lebky.“

„Proč?“ zeptala se. Byla protivné dítě, i když podle mé zkušenosti děti ani jiné nejsou. Měla tmavou pleť a matně černé vlasy oázských království, ale její modré oči vypovídaly o aspoň jednom předkovi severnějšího původu. Ve Valengradu se daly najít všechny barvy a směsice lidí, které kdy chodily po světě, a její smíšený původ byl častější než vrabci. Amaira o svých rodičích nikdy nemluvila. Bylo to ticho, které jsem dokázal respektovat.

„Protože když se jednou označkuješ, vydrží ti to napořád,“ vysvětlil jsem. „A viděl jsem spoustu lidí litovat špatných tetování.“

„Líbí se mi tohle,“ ukázala na havrana na mém předloktí, drápy ohnuté kolem dlouhého meče.

„Ten bolel ze všech nejvíc. To mi můžeš věřit.“

Prokousal jsem se polovinou bochníku chleba, který jsem si namáčel do studené šťávy z masa. Žena, která mi vařila, mi přidávala na talíř, dokud jsem neřekl dost. Už dávno jsem přišel na to, že když nespím, mám hlad v jednom kuse. Někdy jsem jedl šestkrát denně. Jídlo nikdy nerozežene mlhu před očima ani nepomůže paměti, která praská, láme se a nechává vás na holičkách. Obrisy věcí mohou být neostře.

„Myslím, že bych si měla nechat vytetovat stejného. Aby lidi věděli, kde pracuju,“ řekla Amaira se sebejistotou dítěte, které nikdy nešlo pod jehlu.

„Ne.“

„Ale já –“

„Ne,“ řekl jsem pevně. Sklopila oči.

„Ano, pane kapitáne.“

„Máš práci. Běž a pusť se do ní,“ pobídl jsem ji. Amaira si afektovaně povzdechla a odklátila se z místnosti, aby nikdo nepřehlédl její nesouhlas, že si musí své bydlení a stravu odpracovat. Dojedl jsem zbytek masa, protáhl se, nalil do sebe zbytek kafe a vstal, abych pobídl svoje poskoky do práce.

Zaklepal jsem na dveře Valiyiny kanceláře a vstoupil. Úhlednost jejího malého světa byla skoro pokáráním za můj chaos a já se přistihl, že si zastrkávám košili do kalhot, abych se podřídil pořádku, který udržovala. Šaty měla dokonale nažehlené a vlasy pečlivě učesané. Pracovala na mzdách našich – mých – zaměstnanců, ale když jsem vstoupil, odsunula účetní knihu stranou.

„Levan Ost je mrtvý. Nevím, kde bydlel. Nevím, kde najít jeho dceru. Myslíš, že ji můžeš vypátrat?“

„Jestli je tady, je možné ji najít,“ řekla Valiya. Usrkla z jemného porcelánového hrnku. Milovala příšerný čaj s příchutí bahna, který se dovážel z Dalekého západu.

„Nebude ti vadit, když se o tohle postarám osobně?“ zeptal jsem se. „Udržím to v tajnosti?“

„Jistě že ne. Už jsi zvažoval, že by ses raději poohlédl po těch mužích, co ho najali?“

Valiya měla ve zvyku klást otázky tak, že zněly jako instrukce, a teď mě pozorovala přes okraj šálku. V tom čaji bylo pokárání. Neschvalovala přehnané pití, které provázelo většinu našich akcí, ale ona zase nemusela vyjíždět do Strádání ani vlastnoručně zabíjet.

„Ost řekl, že jich bylo třicet a dva považoval za Spřádače. Neznal ani jejich jména. Nemám se moc čeho chytit.“

„Díváš se na to úplně špatně,“ řekla Valiya. „Najít vojáky může být těžké, ale navigátorů není tolik. Jak našli Osta? Většina navigátorů pracuje pro citadelu. Jen málo jich je na volné noze. Třeba nebyl Ost první, koho oslovili.“

Měla pravdu. Mělo mě to napadnout samotného. Neubránil jsem se myšlence, jestli bych na to přišel, kdyby se zvedla ta mlha za mýma očima. Třeba na tom čaji s příchutí bahna vážně něco bylo.

Všichni máme své neřesti. Já dával přednost držet se těch, které jsem znal nejlíp.

„Až budu příště potřebovat něco vymyslet, připomeň mi, ať jdu rovnou za tebou,“ řekl jsem. „Díky. Do zítřka budu mimo město.“

Vstal jsem a obrátil se k odchodu.

„Ryhalte,“ zavolala za mnou Valiya.

„Ano?“

„Vykoupej se ještě jednou,“ řekla. „Pořád páchneš kanálem.“ Zatímco mluvila, nezvedla ani oči od účetní knihy, ale přísahal bych, že se snažila skrýt úsměv na tváři. Neviděl jsem ji často se umívat. To byla škoda.

Neřídil jsem se její radou, ale převlékl jsem se z uniformy do starých, hrubých šatů, takových, jaké jsem nosil horší polovinu svého života, a vyjel z města jižní bránou po zásobovací cestě. Minul jsem Stanici dvacet pět a Stanici dvacet čtyři, které

vypadaly dobře udržované a plně obsazené. Takhle blízko u Valengradu se vždycky báli inspekci a všichni velitelé si přáli sloužit co nejbliž k městu. Předjel jsem několik karavan pomalu se vlekoucích po Hranici, ale jinak byl provoz v obou směrech řídký. Cesta potřebovala údržbu, ale na druhou stranu, která cesta v zimě ne?

Můj cíl byl půl dne cesty daleko. Hranici se Strádáním střežily stanice, ale několik mil od okraje pouště vyrostlo malé město – pokud se mu tak dalo říkat – kde se ubytovali kopáči a sběrači, kteří se odvážili do Strádání. Před časem se tam objevila Teakova Pivnice, protože muži, kteří byli ve Strádání, potřebovali lékořici a pivo. Nejspíš by tam neměla být, ale tahle pivnice nezaslouženě proslula vařením nejlepšího piva ve státech. Povídalo se, že ji občas navštěvoval dokonce i maršál Venzer. Snažil jsem se představit si ho, malého, starého a v přestrojení, jak si olizuje rty, zatímco projíždí tou jedinou prašnou ulicí. Taková lest by nejspíš udělala na Železného kozla dojem a to mi vyvolalo na rtech úsměv.

Setkal jsem se i s poutníky mířícími opačným směrem nahoru podél Hranice směrem k Valengradu. Venkovské typy, farmáři, dělníci, řemeslníci – obyčejní lidé s plně naloženými vozy a dětmi s vyvalenýma očima. Navzdory blízkosti Strádání vypadali vesele a hrdě nosili své žluté pláště s kapucemi: poutníci Jasného řádu. Přátelsky jsem jim pokývl na pozdrav, když jsem je míjel, ale na kus řeči jsem se nezastavil.

Teakova Pivnice působila omšelým, nechutným dojmem. Kolem vyrostly další obchody a skladiště – takové, jaké byste čekali v městě založeném na vyhrabávání krámů ze Strádání a alkoholu. Hazardní hry, dívky, bitky a zastavárny. Nebyla tam fosová síť a všechny domy byly ze dřeva až na Teakův, který se honosil svými kamennými zdmi, jako by vládl svým sousedům. Neměl jsem Teakův Městys rád. Přitahoval špatný druh lidí, ty, kteří si mysleli, že musí existovat způsob, jak ze Strádání vytřískat nějaké prachy. Levan Ost nebyl jediný, kdo si myslel, že zbohatne vykopáváním krámů ze Strádání, které

bude prodávat sběratelům kuriozit na západě. Kopáči se obvykle neodvažovali moc daleko, po více než několika hodinách strávených v písku bylo riziko špatného konce už příliš vysoké. Tlupy kopáčů se potloukaly před Teakovou Pivnicí. Přestože byla zima, ze Strádání táhlo horko, takže bylo jako v parném létě a štamgasty to vyhnalo ven. Sběrači se dali poznat podle třesoucích se rukou a zoufalých výrazů. Do Strádání dobrovolně vstupovaly jen tři typy lidí: zoufalí, hloupí a chamtiví. Tihle muži vypadali, že se v nich všechny tři vlastnosti spojily.

„Sháníte zboží, člověče? Mám ty nejcennější věci, jaký jste kdy viděl. Jste kupec?“ zeptal se mě jeden z nich, když jsem uvazoval Sokola ke sloupku. Byl jsem obyčejně oblečený, do ošoupaných kožených kalhot a kabátu, na hlavě s měkkým kloboukem, který byl se mnou už patnáct let, ale můj kůň prozradil, že jsem bohatší, než jak vypadám. Kopáč měl ve tváři nervózní tik, kterého se už nezbaví. Viděl tam venku něco, na co nemohl zapomenout. Někdy se to stává.

„Dneska ne,“ řekl jsem.

„Mám něco fakt výjimečného,“ nedal se odbýt. Sáhl pod kabát, nepochybně aby vytáhl nějakou kuriozitu, ale já ho popadl za paži.

„Dneska ne,“ zopakoval jsem.

Strčil jsem do létacích dveří baru, který nebyl ničím zvláštní. Staré rákosí na podlaze silný pach rozlitého piva ve vlhkém vzduchu. V šeru se ke mně obracely oči a žena pracující za barem si mě změřila pohledem, odhadla mě na dalšího z těch zoufalých hledačů pokladů a vrátila se k práci na kolovrátku. Těch pár odpoledních pijanů, kteří se rozhodli snášet horko, aby byli blíž k pípě, mě ignorovalo. Měli dost svých vlastních starostí.

Šel jsem k baru. Přes pult na mě volaly sudy piva a lahve něčeho, co se vydávalo za whisky, já však jejich sebevražedné fňukání prozatím ignoroval a oslovil barmanku. Rezatě kudrny měla vyčesané nahoru a kolem krku zlatý řetěz. Aspoň někdo tam vydělával peníze.

„Já vás znám,“ řekla. „Ten kabát mě ani trochu neoklame. Pohybujte se tady opatrně. Je tady pár chlapů, co by se s vámi neradi setkali.“

Nejspíš dezertéři. Jeden by myslel, že muži, kteří utečou z armády, zamíří pryč od Strádání, ale my máme sklon držet se míst, kde to známe.

„Jestli tady nějaký vidíte, ukažte mi je.“

„Jestli hledáte problémy, dělejte to venku.“

„Netoužím po problémech. Hledám navigátory,“ řekl jsem. „Jsou tady nějakí?“

„Je tady Nolt,“ odpověděla. „Nebo aspoň včera byl. Ale nehledal práci. Má nervy v kýblu. Většinou už jenom sedí a vypravuje historky.“

Poděkoval jsem jí a navzdory svým dobrým předsevzetím jsem vypil několik panáků whisky. Nebyla ani zpola tak špatná, jak jsem čekal. Zaplatil jsem víc, než kolik stála, a obrátil jsem se k odchodu, když tu mi dveře zablokovaly tři agresivní postavy.

„No,“ řekl jsem. „Vypadáte, jako byste se mnou chtěli mluvit.“

„Mluvit“ možná nebylo správné slovo. Měli na sobě různé kusy zbroje, špatně padnoucí a tečkované rzí, oblečení, které už před nimi někdo nosil. Jeden z nich byl malý s okem tak oteklým, že ho nemohl otevřít. Vedle něho stála žena, o něco vyšší, která už přišla o několik zubů. Třetí byl široký přes břicho a jeho opilecký obličej rámovaly kotlety. Ještě netasili ocel, ale museli mě vidět přijet, odešli a vyzbrojili se, zatímco mě zaměstnávala whisky. Všichni si mysleli, že pití bude moje smrt, a tihle tři dovedli tuhle myšlenku příliš daleko.

„Víme, kdo jsi,“ řekla ta žena. Vypadala jako jejich vůdce. Jediná měla za očima trochu mozku. Taky jsem je znal – ne osobně, ne jménem, ale věděl jsem, co jsou zač. Být vojákem vyžaduje trochu kuráže, trochu disciplíny a trochu tvrdosti. Dezertér potřebuje jen to poslední. Tady se cítili silní, ve svém známém teritoriu, s převahou a zbrojí, kterou sundali z nějakejších mrtvol. Mysleli si, že jsem tam přišel kvůli nim, a kdybych

věděl, co jsou zač, možná by tomu tak bylo. Nečekal jsem však bitku a byl jsem ozbrojený jen lehce.

„Nejsem tady kvůli vám,“ řekl jsem. „Pro všechny bude nejlepší, když do pěti minut uvidím váš prach. Dám vám náskok. Mám začít počítat?“

„Pověsil jsi Binnyho a Wilkse,“ řekla žena. Tlustoch s kotletami si odrkl. „Byli veteráni. Přežili Obléhání. A ty jsi je pověsil, protože už měli Strádání plný zuby a nemohli ho ze sebe dostat. To jsi neměl dělat.“

Binny. Wilks. Dva dezertéři, před necelým rokem. Muži, na které jsem skoro zapomněl. Štamgasti zřejmě vycítili, že se schyluje k bouře, a tiše se přesunuli ke stranám místnosti.

„Stěžujte si na mě u soudu,“ řekl jsem. „Vy nejste můj problém. Když ho ze sebe neuděláte, možná budete mít šanci mlátit pantem někde jinde, kde vás bude někdo poslouchat. Pustit se do bitky se mnou není chytrý.“

Nebylo to chytré. Ale na rozdíl od té bárky jsem tady neměl na své straně překvapení a štěstěna nestojí na vaší straně, když ji pokoušíte. Kdyby mě ti dezertéři napadli, udělal bych nejlíp, kdybych vyskočil z nejbližšího okna.

Ucítil jsem štiplavý, dřevnatý odér zapáleného doutnáku. Uslyšel jsem cvaknutí natahovaného kohoutku.

„Vy tři byste se měli pakovat,“ řekla barmanka. Dívala se podél hlavně muškety. „Nechte meče v pochvách, nasedněte na svoje zblešený muly a zmizte z mého baru.“

Dezertéři se na barmanku zamračili, ale ta dál držela prst pevně na spoušti.

„Hledám navigátora,“ řekl jsem ve snaze zaměstnat jejich mozky něčím jiným, než jak mě rozpárat. Barmanka měla jenom jeden výstřel, a i kdyby se trefila, pořád by měli přesilu. Ti dezertéři neměli jenom navrch: báli se, že skončí stejně jako Binny a Wilks, a opravdu záleželo na tom, jestli někdo zastřelí toho tlustého? Všichni si v duchu přehrávali možné scénáře.

„Hledám navigátora. Na volný noze. Nevíte, kde bych našel Nolta?“

„Noltyho?“ řekla ta žena a přimhouřila oči. „Co provedl?“

„Pokud vím, tak nic. Není v žádném maléru. Aspoň já proti němu nic nemám. Jenom mi povězte, kde ho najdu, a jděte si po svém. A pak jděte dál, abych vás už nikdy neviděl.“

„Najdi si ho sám,“ odsekla. „Jdeme, chlapi. Příliv nečeká.“

Byli jsme daleko od moře, ale dezertéři viděli, kam se je jejich plachty snaží zanést, a vycouvali ze dveří pivnice. Barmanka si oddechla, sklonila mušketu a uhasila doutnák. Pijani se odšourali ke svým obvyklým stolům. V jejich zamlženém světě byl znovu nastolen pořádek. Obrátil jsem se k barmance a poručil si další sklenici. Teď mi nezbývalo než čekat.

Nolt přišel za mnou. Malým městem se zpráva šíří rychle. Ten ztrhaný chlap se belhal o berli, levá noha mu chyběla od kolena dolů. Byl oblečený v obyčejných otrhaných šatech a vypadal jako kdejaký šupák, ale z ramenou mu splývala žlutá kápe. Posadil se vedle mě k baru a bylo jasné, že bude ochotně mluvit, pokud mu koupím jedno Teakovo sladké pivo. Skoro nacpal do korbelu celý obličej a lemtal, jako by celý měsíc neměl kapku vody.

„Dobrý?“

„Co můžu říct?“ opáčil Nolt. „Dvanáct let navigování a pak jeden noci můj kámoš usnul na hlídce. Probudil jsem se, protože mě tlačil měchýř, a našel ho mrtvého. Sám jsem skončil takhle.“ Potřásl hlavou nad tou smůlou. „Od té doby je těžké najít slušnou práci. Citadela mě nechce, i když pořád můžu jezdit na koni. Čekal byste, že o mě budou pořád mít zájem. Býval jsem zatraceně dobrej navigátor.“

„To jsem slyšel,“ zalhal jsem.

„Doneslo se mi, že hledáte navigátora. Myslel jsem, že jezdíte s Tnotou. Teda, ten chlap se ve Strádání fakt vyzná. Tak co pro vás můžu udělat? Máte pro mě práci?“

Chtěl ukázat, že je pořád tak dobrý jako kterýkoliv jiný navigátor, i když má o nohu míň. Ale za jeho slovy a tónem byla tichá prosba. *Neposílejte mě zpátky, říkal. Neposílejte mě do té prokleté pustin, za duchy a tvory, kteří nemají jména. Prosím.*

Prosím, ne. Bylo mi ho líto. Nemůže být nic hezkého probudit se a zjistit, že vám nějaká malá červená věc saje morek.

„Ne. Hledám někoho, kdo vám možná práci nabídl. Navigaci do Tivenova dolu.“

Odhadl jsem ho správně. Předstíral smutek, že si ho nechci najmout, ale úleva byla jasně patrná. Zaplatil jsem další rundu, aby se mu lépe mluvilo.

„Měl jsem tu práci vzít,“ řekl. „Dokázal bych to, víte. Není to snadná navigace, ale zvládnul bych to jako nic.“ Chtěl, abych mu to věřil. Abych uznal, že je pořád ten chlap, kterým býval. Nezeptal jsem se, proč tu práci nevzal. Jenom bych ho přinutil lhát.

„Udělal jste dobře, že jste odmítl. Pamatujete si, kdo za vámi přišel?“ zeptal jsem se.

„Jo, pamatuju si ho. Divnej týpek na práci ve Strádání. Mluvil jako kniha. Měl lennisgradskej přízvuk. Nebyl smetánka, ale neměl od ní daleko. Vzdělanej. A nafoukanej jako pytel prdů.“

„Představil se vám?“

Na chvilku se zamyslel.

„Nacomo,“ řekl nakonec. „To bylo ono. Jmenoval se Nacomo. Jako to město.“

Nebylo to obvyklé jméno, ale vzácné taky ne.

„Musím toho muže najít. Cokoliv, na co si vzpomenete, by mi mohlo pomoci.“

Nolt už byl za zenitem, co se týkalo práce ve Strádání. Vzhledem k okolnostem to bylo celkem pochopitelné. Byl propuštěn s poctami. Ale stále byl patriot, srdcem bojovník. Touhu sloužit mu neukousli spolu s nohou.

„Střední postava, hnědý vlasy. Běloch. Vypadal mladě, ale měl starý ruce.“ Na chvilku se zamyslel. „Jedna věc byla divná. Kdykoliv obloha zavyla, a v těch dnech, kdy hledal navigátora, vyla dost divoce, skoro vyskočil ze židle. Připadalo mi, že je na Hranici prvně. Opravdu mi vrtalo hlavou, proč chce jet tak hluboko, až do Tivenova dolu. Dostal se tam?“

„Myslím, že dostal. Díky, Nolte.“

„Kdyby se objevila nějaká pořádná práce, dejte mi vědět,“ řekl, ale jeho třesoucí se brada mluvila opačně. Dal jsem mu dost peněz, aby mohl zůstat naložený v pivu do konce týdne, což byla slušná odměna za jméno a hrstku podrobností. Předám to všechno Valiyi a počkám, co z toho vzejde.

Když jsem se vrátil do Valengradu, bylo už dávno po setmění. V poslední době byl v ulicích pořád hustý provoz. Hodně nově příchozích s veškerým svým majetkem naloženým ve vozech. Byli to obyčejní lidé, kupci a farmáři, někteří se schopnostmi, jiní jen s odhodláním a hladovými ústy. Ve městě byla spousta prázdných domů, které mohli obsadit, pokud chtěli. Během Obléhání zemřela spousta lidí, těch, co bojovali na hradbách nebo za nimi, ukryli se a byli nalezeni nebo uprchli a dopadly je Shavadovy jednotky, když vstoupily do města. Představa, že bych se měl nastěhovat do zaprášeného, nedotčeného domu člověka, který zemřel, aby nás zachránil, mě naplňovala sklíčeností. Uplynuly však čtyři roky a zdálo se, že se město plní lidmi. Přicházeli s jasným cílem, žlutými kápěmi a vyznáním své příslušnosti ke kultu, který se zakořenil v každém aspektu života. Kdyby mohlo být po mém, choval bych se k nim jako ke všem ostatním hlasatelům konce světa a zadupal bych jejich klíčící náboženství do prachu, ale byla jich spousta, a čím méně jsem s nimi měl co do činění, tím lépe. Říkali si Jasný řád a já je nenáviděl.

Usadil jsem se U Zvonu se sklenicí tmavého piva, dost hořkého na to, aby mi rozežralo patro. Nebylo dobré, ale bylo laciné. Mohl jsem si dovolit lepší. U pekel, za půlku svého ročního platu jsem si mohl koupit celou tu zavšivenou putyku, ale staré zvyky se člověka drží líp než klíšřata. Na druhém konci místnosti si otrhaní chlapi a ženské posílali dokola fajfku bělolistu. Žoldáci mimo službu postávali v půlkruhu kolem krbu a snažili se překonat jeden druhého smyšlenými historiemi o vysoce nepravděpodobných bitvách. Po Obléhání jsme

tenhle podnik prakticky převzali, dokud nás odsud neodvedla povinnost a práce. Některé z dětí, které se o nás tehdy staraly, tam pracovaly pořád. Když jsem hospodu předával Savovi, musel mi slíbit, že si je tam nechá a že nedovolí ani jednomu se prodávat, dokud nebudou dospělé.

Než se ke mně připojil Tnota, stačil jsem do sebe nalít tři piva.

„Valiya mluvila s hrobníky. Převzali tělo Devlena Maillea, ale zdá se, že tam záznamy končí. Nepamatují si ho a nezapsali, do které jámy pro chudinu ho hodili.“

„Byl to výstřel naslepo,“ připustil jsem. „Co ještě máš?“

„Nikdo z našich informátorů nic neví,“ pověděl mi. „Zkusili jsme i žoldáky. Ptali jsme se po třicetičlenné skupině, co se právě vrátila ze Strádání se Spřádači v patách. Ani tam nic.“

„Zkusili jste chlapy u východní brány?“

„Šla za nimi Valiya. Ani stopa.“ Tnota mávl na servírku, aby mu přinesla víno. Usmála se na něho. Z nějakého důvodu ho všechny milovaly. Před Obléháním býval U Zvonu v jednom kuse, ale po svém zranění se zklidnil. Úsměv neztratil, ale přišel o víc než jenom o paži. Stejně jako Nolt ztratil nervy nejen pro navigaci ve Strádání, ale i v posteli. Ani nezvedl oči k polonahým mládencům postávajícím na balkoně.

„Vůbec nic?“

„Jestli kvůli tomu zastřelili toho tvýho Osta, nevěřil bych nikomu ani slovo.“

„Napadá mě, jestli nebyl zapletený jenom v něčem místním. Jestli nechtěl, abych za něj vybojoval jeho bitvy. Jenže oni přišli blíž, potom co šel k zemi. Byli fakt odhodlaný postarat se, aby už nevstal.“

„Máme problém,“ řekl Tnota. Kývl směrem ke dvěma mužům ve středním věku, kteří právě vstoupili a sklepávali kapky vody ze svých dlouhých kabátů. Měli žluté kápě Jasného řádu.

„Možná to nejsou typický pitomci,“ řekl jsem, ale moc nadějí jsem do toho nekládal. Většina lidí jsou přesně tyhle typy, ať už se dají k nově zrozenému náboženství nebo ne. Nově příchozí přistoupili ke stolu starých žoldáků, pokusili se

jim podstrčit svoje letáky a dostalo se jim nepříliš vlídné odpovědi, která je poslala rovnou k nám. Vypadali na venkovany, což potvrzoval i jejich přízvuk.

„Marníte čas, synu,“ řekl jsem. „Ke Zvonu chodí lidi jenom ze dvou důvodů. Buď se opít, nebo si zašukat. Žádný řeči o zjeveních ve světle to nezmění.“

Muž z Jasného řádu jako by nevnímal, co říkám. Nasadil skoro omluvný výraz.

„Jen klid, nechystám se vás přesvědčovat o ničem, co jste neviděl na vlastní oči. Vaše víra je jenom mezi vámi a duchy,“ řekl. „Je to jenom pozvání pro všechny počestné lidi, kterým se už zajídá platit víc, než by měli. Jde o veřejné shromáždění na protest proti maršálově nejnovější dani. Rádi bychom slyšeli vaše názory.“

Přistrčil k nám navlhlý leták. Do vaku mu pronikl déšť a inkoust se rozpál, až byl skoro nečitelný. Když viděli, že jim u nás pšenka nepokvete, pokračovali v obchůzce po místnosti.

„V poslední době přichází do města hrozná spousta těchhle konvertitů Jasnýho řádu,“ poznamenal Tnota.

„To kvůli Velevěži,“ zavrčel jsem. „Chovají se k ní jako k posvátnému místu a to ještě není ani dostavěná.“

„Jsou to sice nudný patroni, ale aspoň už tohle není město duchů,“ řekl Tnota. „Velkej pes říká, že víc lidí na Hranici musí být dobrá věc. Všichni nemůžou být tupohlavci.“

Tím jsem si nebyl tak jistý. Jejich víra vypadala jako směsice spirituality a revoluční filozofie nalepená na zjevení Jasně dámy, kterým v poslední době docházelo všude možně. Povídalo se, že do Valengradu má přijít Nejvyšší svědek, aby pomohl šířit poselství Jasně dámy – možná se mu podaří vysvětlit jejich ideologii srozumitelněji než těm rolníkům zaplňujícím ulice.

Tnota a já jsme pili a zahráli si pár partií kamenů. Tnota byl mizerný protihráč a já ho obvykle přinutil vzít zpátky tah nebo dva, aby hra neskončila dřív, než začala, ale teď jsem zamrkal a zjistil, že obklíčil polovinu mých kamenů. Možná to bylo mlhou v mojí hlavě nebo tím, že jsem byl v myšlenkách někde

jinde. Přišel jsem o polovinu svých předních kamenů kvůli pasti, kterou jsem měl vidět na míle daleko.

„Zase jsem ji viděl,“ řekl jsem.

Můj jednoruký přítel přikývl. Jako by tušil, co se mu chystám povědět.

„Spousta lidí ji viděla,“ řekl. „Proto taky přicházejí sem, ne? Všechny ty žlutý kapuce si myslí, že ji viděly. Podle nich je to předzvěst příchodu nového světového řádu. Taky si to myslíš, Ryhalte?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „A není to totéž. Oni říkají, že vidí ženu ve světle. To, co vidím já – je něco jiného. Ona je mrtvá a já se s tím smířil. Cokoliv, co v tom světle zbylo, je asi stejně člověkem, jako otisk nohy. Ale... viděl jsem ji.“

„Viděl jsi velký záblesk světla,“ řekl Tnota. „Zúčastnil ses už tolika bitev, že bys měl vědět, že když máš horkou krev, nepamatuješ si věci jasně. Kdy ses vůbec naposledy pořádně vyspal?“ Tnota oklepl popel o stůl a položil ruku na otvor korbelu. To znamenalo, že to myslí vážně. Přišla chvíle mluvit, ne pít. „Vím, že to není snadný, Ryhalte. Našel jsi Elizabeth a zase jsi ji ztratil a někde v té svojí potlučený lebce se pořád obviňuješ, přestože jsi udělal všechno proto, aby se z nás všech nestali rabové. Ale chceš moji radu?“

„Nevím. Bude se mi líbit?“

„Ne. Ale stejně ti ji dám. Potřebuješ se trochu vyspat. Pálíš svíčku z obou konců a prostředek opékáš nad ohněm. Ještě chvíli v tom pokračuj a začneš pochybovat o všem, co vidíš.“

„Ve spánku ji vidím,“ namítl jsem.

„Jenom sny,“ smetl Tnota moji námitku ze stolu. „Všichni je míváme zlé.“

„A co když měl Dantry pravdu? Co když není mrtvá? Aspoň ne úplně.“

„Ten chlap má mozek velký jako celý město,“ řekl Tnota. „A vůbec žádnéj zdravěj rozum. Ale i kdyby měl pravdu, že ve světle zbylo něco víc než její ozvěna, nedokázal vymyslet nic, co by se s tím dalo dělat. Nejseš matematickej génius, jako byl

on, ale jestli chceš věřit, že Elizabeth přitanečí zpátky, možná by ses měl přidat k tomu kultu. Kápě by ti slušela.“

„Byl bych rád, kdyby se vrátil, ať už šel kamkoliv,“ řekl jsem. Myslel jsem to vážně. Dantry Tanza s námi pobyl několik let. Nechal jsem ho bydlet ve svém domě. Pak se věci zkomplikovaly. Utratil jmění za jednu starobylou knihu, začal jí být posedlý. *Taranův kodex*. Byl napsaný v akatštině, mrtvém jazyce. Taran byl Bezejmenný, který žil před tisícem let. Nikdo živý nedokázal přečíst víc v akatštině než pár slov, jenom ta, která se zachovala na zborcených památnících a rozbitých sochách. Dantry zaměstnal výzkumníky, jazykovědce, nejlepší akademiky ve státech ve snaze ji přeložit. Věřil, že když ji rozluští, najde možná způsob, jak Elizabeth zachránit. Bylo to plýtvání energií, zbytečná práce. Nedokázal jsem snášet jeho neustálé řeči o mrtvé sestře, jistotu, že žije polapená ve světle. Zpočátku jsem tomu taky věřil, ale jak plynul čas, moje víra se ohýbala, až se zlomila. Živá žena je z masa a kostí. Ať už z Elizabeth zbylo cokoli, byl to jenom fos. Jenom ozvěna. Bylo příliš bolestné o tom mluvit.

Dantry si vytvořil posedlost. Pracoval na nekonečných výpočtech vycházejících z té zatracené knihy, ale já nechápal, jak řady čísel na stránkách mají znovu stvořit ženu z masa a kostí. Myslím, že on to nakonec viděl stejně. Jednoho dne vzal svoji nerozluštitelnou knihu, odešel a už se nevrátil. Náš vztah byl tou dobou už tak napjatý, že jsem si toho několik dní ani nevšiml. Teď jsem toho litoval.

„Měl jsem mu pomoci,“ povzdechl jsem si. „Dantry byl jediný, kdo se pokusil přijít na to, co se s ní kurva stalo. Přál bych si, aby se vrátil.“

„To já taky,“ řekl Tnota. Poťouchle se usmál. „Byl to chlap, kterýho by mi nevadilo mít za zadkem.“

Odfukl jsem si.

„Jo, tak to ti věřím.“

4

Bolela mě noha. Pršelo. Neustále za mnou chodili ti samí lidé se svými podezřeními a navíc jsem se nějak stal obětí toho nejúčinnějšího vydírání na světě: neustálých dětských proseb. Náležitě jsem se na to oblékl a podíval se do zrcadla. Vypadal jsem kurevsky směšně.

Nemohl jsem uvěřit, že jsem se uvolil navštívit tu frašku.

„Tohle všechno nosí lidi u dvora, tak to povídal ten krejčí,“ řekla Amaira.

„Není na nich nic, co by mě vedlo k tomu, abych si je chtěl obléknout.“

„Myslím, že ten krejzlík vypadá hezky. Trochu vám schová bradu,“ řekla Amaira.

„Co je špatného na mojí bradě?“

Vrhla na mě pohled, který jasně říkal, že to ani nestojí za řeč. Děti nemají takt. To je jeden důvod, proč je mám rád. Krejčí ty šaty ušil tak, že mi dobře padly, ale bylo to už dávno, co jsem se pokusil fešácky obléknout, a pro mě za mě jsem klidně mohl ještě pár let počkat. Nejlíp až do smrti. Krajky, kanýry, stříbrné knoflíky, zlatý brokát a střevíce z materiálu tak měkkého, až byl div, že se na vzduchu nerozpadly na kousky. Podobné krámy jsem ke své ostudě nosil kdysi před Adrogorskem, ale tenkrát jsem byl úplně jiný člověk. Měl jsem dojem,

že se tohle oblečení chce spíš honosit mnou než já jím a nesnáší mě stejně jako já je.

„Kašlu na to. Převlíknu se.“

Amaira vydala káravé zvuky.

„Převlíkněte se do toho kabátu, co vám poslal major. Ať vám Valiya pomůže s krajkami. A ať vám taky natočí vlasy.“

Amaira se zpěvem odběhla. V Černém křídle jsme řešili spoustu závažných problémů, ale její přítomnost to místo oživovala. Pochyboval jsem, že kdybychom mohli zůstat navždy dětmi, byly by války, Stroj, děla a meče.

Rozesmutňovalo mě pomyšlení, že to děcko dospěje a nejspíš začne být stejně nesnesitelné jako všichni ostatní.

Svlékl jsem si ty hadry, co mi poslal krejčí, a hodil na sebe jednu z nových uniforem. Černé pumpky s rozparky, aby byla vidět hnědá podšívka, přiléhavé sako s vojenskými knoflíky. Vhodné, praktické oblečení pro nevhodnou, nepraktickou práci. Nosil jsem k tomu dlouhý černý kabát se šosy. Mnohem lepší. Připnul jsem si meč. Šlechta nosila zbraně do divadla ne proto, že by je tam mohla potřebovat, ale protože jim mistrně zpracované zbraně umožňovaly dát najevo bohatství a vkus křiklavým, drahým zdobením. U jejich zbraní šlo víc o jílec než o délku oceli, která z něj vycházela. Dovolil jsem jednomu kováři, aby mi ukoval slavnostní meč s parádní ochranou ruky, ale místo mizerného soubojového ostří jsem požádal o takové, které by rozseklo kravskou hlavu ve dvě. Neočekával jsem, že se budu muset bránit útoku smrtelně nebezpečného dobytka, ale jeden nikdy neví.

„Vypadáte nudně!“ Amaira se mračila, když jsme nastupovali do kočáru, který poslala Nenn. Měla na sobě hezké růžovo modré večerní šaty po kolena a dlouhé boty. Byla to móda, která neustupovala a zdála se příliš dospělá na Amařinu chlapeckou postavu, ale na druhou stranu, co jsem věděl o dětech? Ve vzdálené Hyspii by už byla vdaná. Samozřejmě kdyby to někdo zkusil ve Valengradu, usekli bychom mu jeho pedofilního ptáka.

Kočár projel městem k absurdnímu a dekadentnímu divadlu, které poskytovalo zábavu šlechtě žijící ve Vrbičkách. Řady kočárů byly uspořádány podle stupně urozenosti šlechty, která v nich přijela, a každý se honosil erbem. Kočí s nimi neustále popojížděli, když přijel někdo výše postavený, zatímco se pilný úředník snažil rozhodnout, jestli je vikomt něco víc než plukovník. Na Hranici se teď objevila nová šlechta, průbojnější než ta stará. Smetánku, která uprchla v naší nejčernější hodině, potkala série tragických nehod poté, co Šídlův stroj odrazil armádu rabů. Mohla to být náhoda, ale poté, co se v lese našla těla vůdce jednotky žoldáků zvané Rudá letka a hraběte Orvina, společně a poloze naznačující akt sodomie, byl jsem si jistý, že jiný z agentů Havraního spáru proměnil jeho odplatu ve hru. Nevěděl jsem, který z kapitánů Havraního křídla obětoval tolik energie na to, aby se pobavil tou krvavou hrou. A to bylo nejspíš dobře.

Komedianti rozehřívali dav žonglováním a kouzelnickými triky, což mi připadalo jako špatná volba pro hru o největší katastrofě od chvíle, kdy Havraní spár vypálil do světa Strádání.

Diváci postávali v malých skupinkách. Byla to premiéra, takže jeden lístek mohl člověka snadno ožebračit, ale byli tady všichni, kdo si to mohli dovolit. Skupinky se skládaly vždy z jedné vysoce postavené osoby obklopené skupinou pochlebovačů, takže to vypadalo jako matka kachna s hejnem kachňat. Pokus přidat se ke skupině, která vás výrazně převyšovala významem, byl považován za chybu v úsudku hodnou posměchu. Když jsem se teď na ně díval, zdálo se mi těžké uvěřit, že jsem tyhle hry kdysi také hrál, trávil čas šlechtěním a sepisováním seznamů, s kým bych si měl promluvit. Měl jsem ambice. Tolik těch mladých šviháků ve foyeru mi připomínalo mé bývalé já. A ty mladé ženy Elizabeth. Raději jsem se na ně nedíval.

„Můžu dostat cukrovou vatu?“ zeptala se Amaira. Skoro poskakovala z nohy na nohu. Věděl jsem, že nebudu mít klid,

dokud nesvolím, tak jsem jí dal pár mincí a ona odběhla ke stánku jako vystřelená katapultem.

Smetánka se rozestoupila, když mezi ni vstoupila pohraničnická maršál Davandein. V pětáctýřiceti měla elegantní postavu a krásu sochy, dokonalé linie, které působily chladně. Chytrému krejčímu se podařilo ušít její šaty tak, že byly naprosto úžasné, ale zachovaly si něco z vojenského stylu, a její vlasy byly sepnuté síčkou s drahokamy a černě se leskly. Nebyla ve své funkci dlouho. Maršál Wechsel býval schopný, ale také starý a úkol přebudovat naši obranu si na něm vybral svou daň. Tiše zemřel ve spánku. Davandein byla příbuzná dvou princovských rodů, na můj vkus měla až moc modrou krev. Ale byla přímá a sebejistá a to při jednání s drsnými chlapy sloužícími na Hranici znamenalo hodně.

Co se mi na ní ale líbilo nejvíc, bylo, že bezvýhradně přijala moc Šídlůva stroje. Byl jsem jediný smrtelník, který o něm znal pravdu. Objevilo se několik zfalšovaných dokumentů a Řád éterických inženýrů fungoval jako dřív. Každý, kdo věděl o nesrovnalostech v dodávkách fosu – že Stroj nepohání fos ale síla nesmrtelného srdce – byl mrtvý. Poté, co Šídlův stroj vymazal ze světa naše nepřátele, Bezejmenní srdce uzavřeli, nahradili nádrže na fos a zařídili, aby všechno vypadalo jako dřív. Iluze pokračovala a nikdo nic netušil.

Zachytil jsem Davandeinin pohled a ona mi pokynula, abych přišel k ní, že mi chce někoho představit. Nechtělo se mi, neměl jsem náladu na společenskou konverzaci s přivandrovalou smetánkou. Když jsem přistoupil, usmál se na mě štíhlý muž po jejím boku. Měl tmavé vlasy, hustou, na krátko střiženou bradku prokvetlou šedinami, které mu jen dodávaly na eleganci. Zatímco Davandein zářila v krejčovské kreaci, jeho kabát byl prostý, z bílé vlny postrádající vzor nebo ozdoby, a neměl na opasku meč, dokonce ani dýku. Poznal jsem ho, nebo mi byl spíš povědomý. Už jsem se s ním někdy někde setkal. Vycítil můj zmatek a zvláště se na mě usmál.

„Kapitáne Galharowe,“ přivítala mě Davandein celkem

mile. „Dovolte, abych vám představila guvernéra Thierra z Valaigne. Muže stojícího za stavbou Velevěže.“

Uběhlo už skoro dvacet let a chlapecký půvab nahradila mužská elegance, ale jakmile vyřkla jeho jméno, vzpomněl jsem si. Thierrův úsměv se o trochu rozšířil, když postřehl, že se mi rozsvítilo.

„Asi tě nikdy nenapadlo, že mě tady ještě někdy uvidíš, co, Ryhalte?“ řekl. Podal mi ruku v rukavici, já ji stiskl a pak jsem ho v náhlém návalu citu poplácal po rameni a přidal svůj úsměv k jeho. Byla z něho cítit spousta kolínské, vše přebíjejí vůně pižma.

„Je to už půlka života,“ řekl jsem. „Jak se ti sakra vede?“

„Tak vy se už znáte?“ zeptala se Davandein. Snažila se nedat najevo, jak ji to rozladilo. Připravil jsem ji o okamžik překvapení.

„Studovali jsme spolu na univerzitě,“ vysvětlil jsem jí. „A taky jsme spolu nějakou dobu sloužili na Hranici.“ Nezacházel jsem do dalších podrobností a ani Thierro žádné neposkytl. Jeho vojenská služba neskončila dobře a můj pád z výsluní začal krátce nato.

„No ano, ale to jsme byli mladí, že? Čerství jako jaro a stejně zelení. Rád tě vidím.“

„I já tebe,“ řekl jsem a myslel jsem to vážně. Hledali jsme vlákna vedoucí zpátky do naší minulosti a sledovali je, jako by to, co leželo za námi, bylo tajemství, které nám pomůže projít labyrintem. Věci, které spí v brázdách za loďmi našich životů, se zdají být prostší a hodné zachování v našich srdcích, protože je z nich vyplaven všechn zmatek našich životů.

„Guvernéř Thierro právě přijel, aby dohlížel na dokončení stavby Velkověže,“ řekla Davandein ve snaze převzít znovu otěže rozhovoru. „Thierro vlastní rozhodující podíl v Západozemské příhraniční obchodní společnosti. Věděl jste to, kapitáne?“

Nevěděl a to bylo překvapení. Západozemská bylo rozsáhlé obchodní impérium ovládající obchodní cesty do kolonií.

V uplynulých deseti letech zbohatli majitelé jako princové. Thierro pocházel z bohaté rodiny stejně jako já, ale poznali jsme luxus jen jako druzí synové šlechtických rodů. Naopak Západozemská obchodní vlastnila flotily lodí a kupovala a prodávala celá města. Pokud byla Velevěž jejich projekt, znamenalo to, že to byl Thierrův projekt.

To samozřejmě vysvětlovalo, proč se k němu maršál tak lísala. Tvořili nepravděpodobný pár, ona zářivá jako blesk, on šedý jako déšť. Šlechticů floutkové kolem nás drželi v rukou skládací vějíře pomalované miniaturními uměleckými díly, jílce a záštity jejich mečů se zlatě a stříbrně třpytily ozdobené drahokamy ze západozemských dolů. U muže Thierrova významného postavení bylo neobvyklé, že s sebou zřejmě neměl žádný doprovod ani prostředky, jak se bránit pokusu o únos a vydírání.

„Nečekal jsem, že tě uvidím zpátky na Hranici,“ řekl jsem. Bylo to pro něho nepochybně bolestivé téma, ale nedalo se mu vyhnout. Thierro býval v Adrogorsku se mnou, vedl jednotku ostrostřelců. Zlatíčko vyslalo vražednou kletbu, jedovatý mrak mlhy, který se přivalil na jejich pozici. Thierro byl jedním z mála, kteří přežili, ale měl poškozené plíce a po převozu na Hranici ho propustili z armády. Někdy mě napadalo, co ho asi zranilo víc, jestli ty palčivé výpary nebo pohled na jeho dusící se a umírající muže. Vždycky byl citlivý. Armáda pro něho nebyla správná volba, bez ohledu na naše sny o slávě.

„Nikdy mě nenapadlo, že zase uvidím tu zatracenou oblohu,“ řekl Thierro. „Ale osud a víra člověka zavanou různými směry. Ale nemůžu říct, že by se mi stýskalo po Valaigne. Odjel jsem tam za zdravým mořským vzduchem, ale je to ponuré místo s temnými lesy a kousavým hmyzem. I když tišší.“ Vzhlédl k obloze, ale ta mlčela.

„Budeme se muset sejít na sklenici devětačtyřicítky,“ řekl jsem. Bývalo to jeho oblíbené víno, levné a hnusné, kterého jsme se spolužáky svého času vypili spoustu. O dvacet let později nejspíš stálo malé jmění, jestli ještě existovalo.

„Nebo možná šálek čaje,“ řekl Thierro s pousmáním a mě

napadlo, zda ten mořský vzduch prospěl jeho plicím tolik, jak měl. „Vlastně s tebou chci brzo něco probrat. Tady pohraniční maršál mi říkala, že jsi ten správný člověk, se kterým si mám promluvit o stopování lidí. Máš tady ústředí, je to tak? Povím svým lidem, aby mi domluvili schůzku.“

Souhlasil jsem. Davandein se nemohla dočkat, až se s ním pochlubí smetánce, tak jsme si s Thierrem potřásli rukama a já zamířil dovnitř v naději, že uniknu čím dál pronikavějšímu pachu jeho kolínské, ale celé to tam bylo cítit parfémy, které se vzadu v nose měnily ve staré, rozlité víno. Navzdory tomu mi setkání s Thierrem udělalo radost. Nikdy jsme nebyli opravdu blízcí přátelé, jenom známí, ale bylo dobré vědět, že aspoň jeden ze staré třídy v životě něco dokázal. Zažil jsem na Hranici spoustu pohřbů chlapců, kteří absolvovali školu spolu se mnou.

Nenn měla lóži mezi bohy, i když ne tak vysoko jako princové. Z lóží na galerii visely praporce ohlašující rodové linie lidí v nich. Postavení, postavení, o nic jiného tam nešlo. Jak trapné.

„Tak ses přece jenom obtěžoval,“ řekla Nenn, když jsme vstoupili do lóže.

„Ty vypadáš taky neobyčejně,“ řekl jsem.

Nenn se ani nepřevlékla. Kožený vojenský kabát, který měla na sobě, byl flekatý a ošoupaný na loktech a manžetách, těžké boty prošly snad celé Strádání. S ozdobným mečem se neobtěžovala: měla ten, který jsem pro ni vyrobil, skutečného parčanta na rozsekávání hlav. Vstala a objala mě. Nechala si vyřezat nový nos z hladkého černého dřeva, tak lesklý, že se od něj odráželo světlo. Co mě ale opravdu překvapilo, byl pach. Nenn byla obvykle cítit pivem a koňmi, ale toho večera byla navoněná stejně jako ty urozené dámy.

„Nemůžu uvěřit, že jsi mě sem vytáhla, abych se díval na tu hovadinu,“ řekl jsem. „Budeme se muset dívat, jak naše životní příběhy vyprávějí kretění, kteří v životě nevykopali jediný zákop.“

„Když to musím vytrpět já, můžeš to vytrpět se mnou,“

ušklíbla se. „Seznam se s tímhle chlapem. Je v pohodě.“ Ukázala palcem na jediného dalšího člověka v lóži, který na první pohled nebyl sluha ani osobní strážce. Vojenský typ, o něco starší než Nenn, o trochu mladší než já. Pohledný tak, že by mě možná zaujal v dobách experimentování na univerzitě. Upravený, čistý, ale nepochybně urostlý.

„Kapitán Betch Davian,“ podal mi ruku. Potřásli jsme si. Prohlédl jsem si ho s nečekaným pocitem otce doprovázejícího dceru na první bál. Byla to pitomost, ale tak jsem se cítil.

„Státní armáda nebo nezávislá jednotka?“ zeptal jsem se.

„Bělozemská státní,“ odpověděl, „i když jsem tam nikdy nebyl. Narodil jsem se na Hranici.“

„Byl jste tady během Obléhání?“

„Ne. Byl jsem dole na Stanici čtyři.“

„Asi jste si přál být tady, abyste to viděl.“

Betch zvedl obočí a já si ho okamžitě oblíbil.

„To bych nepřál nikomu na světě. Víím, že jste se na tom podílel. Nenn mi pověděla, jak přišla k povýšení.“

Takže si říkají křestními jmény? Dobře. To znamenalo, že spolu šukali, a Nenn vždycky potřebovala někoho, kdo by ji šukal dobře a často.

„Nejrychlejší vzestup od vojína na generála v historii států. A pověděla vám, jak rychle se jí podařilo zase sestoupit?“

Betchův úsměv prozrazoval, že ano, a že mu to nevadí. Nenn byla degradována pokaždé, když se jí podařilo urazit nějakého urozeného lampasáka. Za čtyři roky spadla až na majora, ale služba v přední linii jí seděla víc a mužům to bylo jedno. Měli ji ještě raději za to, že lámala nosy plukovníkům a patolízalům. Ti idioti se jí posmívali kvůli její neurozené krvi, ale když prolila trochu té jejich, aby ukázala, že je stejná, žádný z nich neměl kuráž na to vyzvat ji na souboj. Což bylo dobře, protože by prohráli, a přestože to byli pitomci, generály a důstojníky jsme potřebovali.

Nenn poskakovala kolem Amairy, jako by to byl nějaký domácí mazlíček.

„Neříkej mi, že jsi jí přivezla nějaký další krám ze Strádání!“

Amaira mi ukázala cetku, kterou jí právě dala Nenn. Byl to chuchvalec něčeho, co vypadalo jako lidské vlasy nebo zvířecí chlupy. Díval jsem se, jak se zkroutil do tvaru postavičky, možná farmáře táhnoucího pluh. Rozmotal se a vrátil do farmářovy podoby. Další nesmyslná, hrozná magie ze Strádání.

„Nedávej si to k puse,“ varoval jsem to děcko a pak do sebe začal lít dost nabízeného vína, abych to utrpení snesl.

K mému překvapení to nebylo tak hrozné, jak jsem čekal. Autor hry možná dokonce byl ve Valengradu během příprav na střet. Jako hlavní postavu si vybral maršála Venzera a příběh se soustředil na dilema, zda aktivovat Šídlův stroj na obranu Valengradu nebo čekat do posledního okamžiku, aby byla chráněná i Stanice třicet šest. To byla verze, kterou jsme zveřejnili. Ve skutečnosti se Venzer rozhodl oběsit, když Stroj selhal, ale to nikdo kromě mě nevěděl. Předpokládal jsem, že na konci představení ho uvidíme hájit hradby před útočícími hordami a zemřít se vši slávou.

„Určitě sis všimnul, že v tý hře chybíme.“ Nenn se usmála. Naklonila se dopředu v okamžiku, kdy se dvojice mladých milenců chystala políbit, a křikla: „No tak, použijte jazyky!“ Herci snášeli Nennino časté vyrušování statečně a některá nižší smetánka dokonce napodobovala její hrubost k pobavení svých pijících partnerů a starší, kultivovanější elity. Navzdory Nanniným posměškům jsem si byl jistý, že jsem v jejím oku zahlédl slzu, když jednoho z milenců, kterým se pošklebovala, zabili rabové. Zakryla to tím, že si narovнала pásek, který jí přidržoval nos na místě.

„Nebude vadit, když si promluvíme pracovně?“ zeptal jsem se.

Nenn pohlédla na svého přítele. Betch odolával náporu otázek od Amairy, kterou hra naprosto nezajímala. Pozoruhodně tomu přívalu čelil a poskytl nám tak šanci si popovídat.

„Do toho.“

„Pamatuješ si, jak Zlatíčka oživovala mrtvé a posílala je na nás během Obléhání?“

„Na to se dá těžko zapomenout.“

„No, a já teď mám v márnici chlapa, o kterým bych přísahal, že jsem ho před třemi týdny zastřelil, ale dvě noci zpátky chodil a mluvil. Myslíš, že to někdo dokáže bez cejchu Hlubokých králů? Myslíš, že někdo umí probudit mrtvé?“

„Jako loutky?“

„Ne. Jako kdyby znova žili.“

Nenn se nad tím zamyslela.

„Čarodějové dokážou nejrůznější svinstva,“ řekla pak. „Spřádači jsou docela obyčejný, ale i oni umějí triky se světlem, který nejsou normální, že jo? Měla jsem ve svém batalionu Spřádače, co uměl dělat z písku zrcadla.“ Zašourala se třískou dřeva v černých zubech. „Ale probudit mrtvé? Přinutit tělo, aby se hýbalo, je jedna věc, ale skutečně někoho oživit? Dokážou to vůbec Bezejmenný?“

Pohlédl jsem dolů na havrana na své paži. Dohoda, která mě vážala, tohle nezahrnovala. Skoro, ale ne úplně. Mrtví se nevrací. Souhlasně jsem si odfrkl. Došel jsem už ke stejnému závěru, ale druhý názor nikdy neškodí. Záhada nebyla o nic jasnější. Devlen Maille skončil pod drnem a měl tam taky zůstat. Jediné, co jsem věděl jistě o mužích, kteří zabili Levana Osta, dávalo menší smysl než kroky tance, který právě tancovali dole na jevišti. Sálh jsem po sklenici vína a trhl sebou, když jsem se pokusil sevřít prsty. Neohnuly se. Vzal jsem levou ruku do pravé a zjistil, že mám prsty ledově studené. Díval jsem se na ně, zatímco bělaly jako kosti a paží mi postupovala necitelnost.

„Kurva,“ řekl jsem.

„Co se děje?“ zeptala se Nenn.

„To nevím.“

Trhl jsem sebou. Předtím jsem ten chlad plazící se mnou paží nevnímal, ale šířil se od špiček prstů k lokti. Nad ním jsem měl paži normálně teplou. Pod ním nabrala nehezký namodralý odstín a vzadu v lebce mi sílila bolest. A pak jsem ucítil, jak se v mém mase něco pohybuje, blízko kosti. Něco cizího, co tam předtím nebylo.

„Kurva,“ řekl jsem znovu. „Budete mě muset omluvit.“ Rychle jsem vyšel z lóže najít záchody. Staral se o ně zaměstnanec divadla ve fešáckém červeném kabátci, který mi při vstupu nabídl navoněný ručník, já si ho vzal a zavřel se v kabině. Posadil jsem se na mísu, zatímco se ve mně kroutilo něco krutého, a vyhrnul si rukáv, jak nejvýš to šlo. Tohle byla dobrá košile a byla by škoda ji zničit.

Ten silný chlad aspoň mohl otupit bolest, která musela nevyhnutelně přijít.

Do jisté míry jsem měl pravdu. Stále to bolelo, jenom jinak. Obvykle to bývalo silné horko změkčující kůži a pomáhající ptáku prorvat se na světlo. Teď však byla moje kůže studená a tvrdá a pták s ní bojoval. Když byl už půlkou těla venku, zdálo se, že to vzdal. Z paže mi prýštila krev, hustá a studenější, než by krev měla být, a cítil jsem ji téct dost často, abych to poznal. Ale jak pták bojoval, aby se vysvobodil z díry, kterou vykloval v mé kůži zobákem zevnitř, viděl jsem, že je něco špatně.

Za normálních okolností posel Havraního spáru projevoval jistou vzteklou radost, když se prorval ven a zaskřehotal na mě zprávu. Tenhle se zdál být malý, slabý, neschopný protáhnout křídla otvorem, který udělal. Popadl jsem ho, vykřikl a s mlas-kavým zvukem ho vytáhl ven.

„Pane? Jste tam v pořádku, pane?“ zavolal zřízenec.

„Nic mi není,“ odpověděl jsem rychle, přestože mi před očima poskakovaly jiskřičky bolesti a svírala se mi hrud'. „Táhni a nech mě v klidu srát!“

„Výborně, pane,“ řekl muž, ale neznělo to moc přesvědčeně.

Podíval jsem se na ptáka, kterého za mnou Havraní spár poslal. Byl pokřivený, jednu nohu měl zakrnělou, jedno oko zakalené a slepé, polovina peří mu chyběla. Třpytil se jako omrzlý, pírka měl ztuhlá krystalky ledu. Otevřel zobák, aby odříkal zprávu.

Vyšel z něj syčivý, praskavý zvuk, jako když se do ohně hodí jehličky z borovice, prskání a lupání.

„Pane...“ zkusil to znepokojený zřízenec znovu. Ignoroval jsem ho a trochu jsem ptákem zatřásl, jako bych tím mohl ten zvuk vylepšit. Praskání jen zesílilo. A potom, jako z velké dálky, ke mně dolehl vzteklý, nenávistný hlas.

„GALHARROWE,“ vrčel. „... KRÁLOVÉ SE SNAŽÍ... MOŘSKÝ DÉMON... PORADÍ SI S...“ Zvedla se vlna praskání a ptákovo zdravé oko se zakroutilo v důlku, jako by se mu mozek točil na kolotoči. „... ZMOCNIL SE... POKLADNICE.“ Zbytek zprávy pohltily rušivé zvuky. A pak praskání konečně ustalo a frustrovaný, vzteklý hlas řekl zřetelně: „ZÍSKEJ JI ZPÁTKY. NEZVOREJ TO.“

Nebyl to právě nejsrozumitelnější vzkaz, který jsem kdy dostal. Očekával jsem, že se ten pták vznítí, jako vždycky předtím, ale tenhle se jenom bez života svalil, hlavičku nakloněnou v nepřírozeném úhlu. Zatřásl jsem jím, ale byl definitivně mrtvý.

„Pane, seženu pomoc, pane,“ zavolal vyděšený zřízenec.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl jsem, ale byl už pryč. Hodil jsem omrzlou ptačí mrtvolku do záchodu a utřel si ručníkem tolik krve, kolik se dalo. Teď, když byl pták pryč, se mi do paže vrátil cit a to nebylo dobře. Cítil jsem potřhané okraje rány v kůži, potřhané svaly, otláčené kosti. Věděl jsem, že se to do hodiny zahojí, ale teď jsem potřeboval víc vína. Zakrvácel jsem podlahu a celé kalhoty. Jakmile byl navoněný ručník celý rudý, hodil jsem ho taky do díry. V zádech mě bolely ztuhlé svaly, ale oči jsem měl suché. Byl jsem rád, že tu ten zřízenec není a nevidí mě, jak se potácím z kabinky. Nedokázal jsem si představit, co si bude myslet o té krvi na dlaždicích.

Třásl jsem se, když jsem rychle krácel zpátky do lože, a obličej mi pokrýval lesklý povlak potu. Ta zpráva byla útržkovitá, ale už jsem věděl, co se stalo. Z pokladnice bylo něco ukradeno. Po zádech mi přeběhl mráz. To nemělo být možné.

„Nečekaný návštěvník?“ zeptala se Nenn, když jsem se k nim znovu připojil. Ustaraně. Popadl jsem lahev s vínem a vypil její obsah tak rychle, jak jsem dokázal. V paži mi mravenčilo a př-